

1932
JULIJ

Koledar Apostolstva molitve za julij 1932.

Glavni mesečni namen, blagoslovljen po sv. očetu:

Redovništvo.

Misijonski mesečni namen, blagoslovljen po sv. očetu:

Dušni blagor poganov izven misijonskih območij.

Mesečni zavetnik: Sv. Ciril in Metod (5.)

Dnevi		Godovi	Posebni dnevni nameni	Vedno češčenje sv. R. T.	
				Ljublj. šk.	Lavant. šk.
1 2	Petek Sobota	Presv. Reš. Kri Obisk M. D.	Posvetitev družin S. J. Čistost mladine	Ljublj. Trnovo Draga	Zibika Sladka gora
3 4 5 6 7 8 9	Nedelja Poned. Torek Sreda Četrtek Petek Sobota	7. pob. Leon II. Urh š. Ciril in Metod Lucija m. Vilibald š. Elizabeta kr. Veronika op.	Apostolstvo mož in fantov Brezposelni, stradajoči Delo za zedinjenje Sramežljivost v obleki Odvrnitev hude ure Zakonska zvestoba Dobra letina	Selca Smledmik Komenda Radomlje Št. Janž Šempeter Št. Peter, Kras	Dramlje Kasloboje Slivnica Sv. Štefan Sv. Vid p. Gr. Žusem
10 11 12 13 14 15 16	Nedelja Poned. Torek Sreda Četrtek Petek Sobota	8. pob. Rufina Pij I. Mohor in Fortunat Anaklet p. Bonaventura c. uč. Henrik c. M. D. Karmel	Svoboda sv. Cerkve Zadeve naših škofov Ublažitev bede Pokorščina sv. očetu Verska poglobitev Jutranja in večerna molitev Dijaki na počitnicah	Naklo Podragra Žužemberk Čemšenik Vodice Borovnica Češnjice	Nova Cerkev "Vojnik" "Kapela boln. Vitanje "
17 18 19 20 21 22 23	Nedelja Poned. Torek Sreda Četrtek Petek Sobota	9. pob. Aleš Kamil Lelis Vincenc Pavl. Margareta d. m. Daniel pr. Marija Magd. Apolinar š. m.	Katoliška akcija pri nas Preuredba človeške družbe Duhovn. in redovn. poklici Težko skušani Duhovne vaje v Domu Odprava pohujšanja Zadoščevanje Srcu Jezusovemu	Vranja peč Dežel. bolnica Ljublj. lazar. Prečina Koč. Plan. Sodražica Zlato polje	Dobrna "Sv. Martin Črešnjice Frankolovo Št. Jošt Gornjigrad
24 25 26 27 28 29 30	Nedelja Poned. Torek Sreda Četrtek Petek Sobota	10. pob. Kristina Jakob ap. Ana Pantaleon m. Nazarij in C. Marta d. Abdon in Sen.	Razpore družine Misijonski naraščaj Pogostno sv. obhajilo Trpeča Rusija Duh molitve in pokore Skupna molitev v družinah Priporočene zadeve	Ljublj. Lichten. "Sv. Jakob Šk. Loka, kap. Voglje Gora nad Idr. Trboje Kostanjevica	"Koprivna Ljubno Sv. Frančišek Rosulje Solčava Rečica
31	Nedelja	11. pob. Ign. L.	Družba Jezusova. Umrli	Idrija	Javorje

Za masiranje

pri prehlajenju, lenem krvnem toku in posebno pri revmatičnih bolečinah se že skozi 35 let najrajše uporablja kot zanesljivo domače sredstvo Fellerjev blagodišeči Elzafluid. Poskusna steklenica 6 Din, dvojna steklenica 9 Din povsod. Po pošti 9 poskusnih ali 6 dvojnih ali 2 veliki specialni steklenici 62 Din brez daljnjih stroškov pri lekarnarju V. Feller, Stubica Donja, Elzatr 357. Savska ban.

Eno cerkev ali cerkveno oltarno sliko brezplačno le za povrnitev režijskih stroškov poslika v letu 1932—33, na Slovenskem katoliški češki Atelier »Ars sacra« za propagando cerkvene umetnosti. Podrobna pojasnila daje Atelier »Ars sacra«, Praga XII., Američka 10. Češkoslovaška.

PROŠNJE

Mar. družbenica se prip. Mariji, materi d. sv., presv. Srcu J. in sv. Mali Cvetki za milost razsvetljenja pri izbiri poklica.

ZAHVALE

Iv. K. se zahv. presv. Srcu J. in M., sv. Antonu, sv. Jožefu, sv. Tereziji D. J. in sv. Ani za ozdravljenje težke bolezni v vratu. — M. N. se zahvaljuje Materi b. in sv. Mali Cvetki za dobro službo in zdravje. (Dar B: 10 Din.) — E. C. se zahv.

Nadaljevanje na 3. strani ovitka.

Varno naložite svoj denar v

VZAJEMNI POSOJILNICI

v Ljubljani, poleg hotela UNION

Obrestovanje najugodnejše

Posojila proti vključbi na posestva, proti poroštvo i. t. d.

JULIJ

XXX. LETNIK

1932

Za slovanski Vzhod

Okrog nekaterih jezer živijo pripovedke o potopljenem zvonu, ki je bil ulit iz samega srebra, pa je ob prevozu zasačil ladjico vihar in se je z zvonom vred potopila; iz globin pa se še sedaj od časa do časa čuje njegov srebrni glas.

Nam Slovanom se je nekaj podobnega dogodilo. Sveta brata Ciril in Metod sta zamislila in započela velepotezno delo, katero bi bilo vse Slovane častno uvrstilo v družino katoliških narodov in jim odkazalo velevažno in prelepo nalogo, izmiriti, zblížati in spojit krščanski Vzhod s krščanskim Zapadom, ki sta si že takrat odtujeno in sovražno stala nasproti. Delo solunskih bratov je ob odobravanju in podpori Rima krasno uspevalo. Nenadoma se je pa ustavilo in zrušilo: Nemcem in Madjarom so se posrečile njih sebične nakane in njih navalí. Usodna tragika! Nepopisna škoda za sv. Cerkev! Vzhodni in južni Slovani so se za pokristjanjenje in za nadaljnje rešitve verskih zadev poslej obračali na grški Carigrad, odkoder so pa prejeli tudi odpor proti Rimu, središču krščanstva. Toda ciril-metodijska misel je tako lepa in silna, da ni mogla umreti, marveč si je vprav zadnje čase zopet utrla novo in čimdalje bolj zmagoslavno pot.

O da bi nas vse objela in prevzela!

Slovenci so pokazali že veliko umevanja zanjo. Priznajmo pa: ciril-metodijska ideja je vzvišena in zahteva veliko samostojnega mišljenja; človek površnega mišljenja se ji bo težko približal. Veliko bi se še dalo narediti. Zato si dajmo tu odgovor na vprašanje: Zakaj je slovanski pravoslavni Vzhod še posebno

vreden in potreben naše pozornosti in ljubezni?

I. V 13. stoletju je v Carigradu živel patriarh Ivan Vekkos. Prav v njegovi dobi so Grki iz političnih vzrokov — Turki so prežali nanje — začeli misliti na cerkveno zedinjenje z Rimom. Vekkos je pa zastavil ves svoj vpliv proti zedinjenju, zato je prišel v ječo. Ondi je pa pazljivo prebiral grške cerkvene očete in se je strmeč prepričal, da ima Rim prav in da je cerkveno zedinjenje vestna dolžnost Vzhoda. Poslej se je tako odločno trudil za edinstvo z Rimom, da je moral, ko je grški cesar spremenil svoje prijazno mišljenje do rimske Cerkve, iznova v ječo in je v njej tudi umrl za vzvišeno idejo cerkvenega zedinjenja. In ta svetniški mož pravi nekje v svojih spisih, da sta krščanski Vzhod in krščanski Zapad kot obe človeški oči: podobni sta si, a sta tako postavljeni, da človek šele z obema dojame popolno sliko. In res, Vzhod in Zapad imata svoje značilnosti. Vzhodna duša in vzhodna miselnost je drugačna ko zapadna, zato res šele oba skupaj moreta dojeti in izraziti Kristusa. Zapadna in vzhodna Cerkev, tako pravi isti Vekkos, sta kot obe perutnici ptice, ki hiti proti solncu. Zapadna Cerkev je torej brez vzhodne nekaj nepopolnega, okrnjenega; manjka ji ne samo števila 130 milijonov neumrjočih duš, ampak tudi vsega tega, kar le na Vzhodu brsti in cvete in sad rodi. Ob ločitvi Vzhoda je torej enotna sv. Cerkev doživela strašno izgubo: nenadomestljiv del se je ločil od Kristusovega skrivnostnega telesa.

Ali more torej biti oni, ki zares ljubi Kristusovo Cerkev, ravnodušen ob tem žalostnem dogodku? In obratno: ali si more

oni, ki stoji brezbržno temu žalostnemu dejstvu nasproti, odkritosrčno reči, da ljubi Kristusovo Cerkev?

II. Delo in molitev za cerkveno zedinjenje torej kristjanom ne sme biti samo ena izmed pobožnih zadev, danih vsakomur na voljo in izbiro, marveč je njih sveta osebna dolžnost. Kako je Kristus poudarjal edinstvo Cerkve! Še v dvorani zadnje večerje je njegova misel obletaval budoče veke ter je v velikodušovski molitvi prosila Očeta, naj ohranja Cerkev v edinstvi in ljubezni. Že več kot tisoč let pa zija med krščanskim Vzhodom in krščanskim Zapadom širok prepad nepoznanja, nesporazumljenja in odtujenosti. Ali ni v brezbržnosti do te žalostne resnice vključena tudi brezbržnost do samega Kristusa in njegove osebne vroče želje? Bog bo terjal enkrat strog odgovor od nas, kakšno stališče smo zavzeli do ločenega krščanskega Vzhoda. Vemo tudi, da je Sv. Duh — Duh verske edinstvi, da je presveta Evharistija Kruh ljubezni in skupnosti in da je Mati božja sladka vez ljubezni med Vzhodom in Zapadom. Ob teh dalekosežnih resnicah mora vznikniti v nas srčna žalost nad razkolom in želja po spravi, spremljana z mnogimi molitvami.

III. Od sv. katoliške Cerkve ločeni Vzhod je pa izvečine slovanski. Komu se naj te množice bolj zasmilijo ko nam katoliškim Slovanom, ki smo jim po krvi, jeziku in značaju sorodni in ki smo jim tudi po zemljepisni legi najbližji? Mi smo torej pred vsemi drugimi katoliškimi narodi dolžni, da z razumevanjem in z ljubeznijo gradimo most med Vzhodom in Zapadom. Zadnje čase vidimo, kako se tudi romanski in germanski narodi čimdalje bolj seznanjajo z ločenim Vzhodom in delajo za cerkveno zedinjenje; naša neodpušljiva narodna sramota bo torej, če ne bomo mi prvi pri tem svetem delu. Nam je dala božja Previdnost zlati ključ do src vzhodnih bratov v roke. V družini katoliških narodov imamo mi to velevažno nalogo in noben drug je ne more tako izvršiti kot mi, samo mi.

Papež Pij XI. je ugotovil: »Tudi katoličanom je večkrat manjkalo potrebnega poznanja in bratske ljubezni do Vzhoda.« Resničen je ta vzklik očeta krščanstva. Z delom in molitvijo za cerkveno zedinjenje bomo torej vršili plemenito nalogo, ko bomo popravljali neumevanje in tudi več-

kratni prezir zapadnih narodov do vzhodnih kristjanov.

IV. Pa ne le sočutje, ampak tudi spoštovanje se nam mora vzbujati do krščanskega Vzhoda. Dočim so protestantje iz svoje veroizpovedi izgubili skoraj vse najdragocenejše Kristusove bisere ter so brez duhovstva, skoraj brez zakramentov, brez nebeške Matere, je verski zaklad Vzhoda neprimerno bolj bogat. Res, da po krivdi Grkov nimajo celotne Kristusove resnice in da trpijo silno škodo, ko ne priznavajo Petrovega naslednika za prvega Kristusove Cerkve. Rešili so pa vzlic temu zelo veliko in skoraj vse to, kar je njim sveto, je sveto tudi nam. Duh molitve je vprav pri naših vzhodnih pravoslavnihih bratih tako močan in silen, da bi z njim nedopovedljivo veliko doprinesli k prospehu Kristusove Cerkve.

V. Krščanstvu je zadnje dobe stopil nasproti brezobziren, zaklet in čimdalje bolj organiziran sovražnik: brezverstvo. V vseh mogočih socialnih, kulturnih in drugih strujah je skrit, z nasilji in zahrbtnostjo, s smešenjem in lažiznanostjo napada krščanstvo. Zato morajo Kristosovi verniki zbrati vse sile zoper njega. V enotnosti je moč. Teža se tudi protestantje dobro zavedajo in neutrudno delajo za zedinjenje svojih najrazličnejših struj in vabijo tudi pravoslavne v to enoto. Pa naj mi katoličani kažemo manj umevanja za najbolj pereče sodobno vprašanje kot oni? Mi vendar vemo, da hoče Kristus le eno enotnost, enotnost na podlagi celokupnih njegovih nauk in zahtev.

Naši vzhodni bratje prav sedaj doživljajo težko dobo mučeništva. In tudi oni začenjajo čutiti, kako vse težji je njih boj zato, ker stoje osamljeni in brez vodstva, na katero bi se lahko v vseh zadevah obračali in zanesli. Vedno bolj razumevajo, kaj imamo mi katoličani v papeštvu.

V katoliški Cerkvi je pa Sveti Duh v zadnjih desetletjih obudil papeže, ki kažejo še posebno umevanje in toplo očetovsko srce za ločene vzhodne kristjane. Naš sedanji sv. oče Pij XI. želi in naroča in osebno vodi delo za cerkveno zedinjenje. Božja dobrotna Previdnost torej na obeh straneh zbližuje nazore in srca.

*

Umirajoči sv. Ciril je takole molil:

»O Gospod, moj Bog, ki si ustvaril vse angelske vrste in breztelesne moči, nebo nad nami razpel, zemljo utrdil in vse iz nič ustvaril, usliši moje molitev in ohrani

čredo v zvestobi do sebe! Pomnoži svojo Cerkev z novimi množicami, združi vse v edinosti in stori ljudstvo složno in edino v resnični veri! Vlada jih s svojo mogočno desnico in varuj jih z varstvom svojih peruti, da bi vsi hvalili in slavili tvoje ime!»

Naj za letošnji praznik blagovestnikov sv. Cirila in Metoda tudi iz naših src privro vroče molitve za cerkveno zedinjenje. Darujmo v ta namen večkrat svoje molitve, dela, trpljenje in zlasti tihe žrtve, pa tudi udeležbo pri sv. mašah in prejem sv. zakramentov! Naša katoliška vernost

in naša slovanska narodnost se naj v ciril-metodijski ideji na najplemenitejši način družno izživljata.

Sedemdesetletnico smrti škofa Slomška slavimo letos. Toplo in pristrčno je ljubil krščanski Vzhod in vztrajno in požrtvovalno delal zanj. Počastimo njegov sveti spomin s tem, da se poživimo v iskreni ljubezni do vzhodnih bratov, da mnogo molimo zanje in da se še bolj zanimamo in delamo za Apostolstvo sv. Cirila in Metoda!

Dr. F. Jaklič.

Več krvi v Katoliško akcijo

Žival pogine, človek umrje, če kakorkoli izgubi svojo kri. Zato je nekdo lepo povedal, da je kri »rdeča« ali »škrlatna duša«. Zdrava kri, če je ima človek predpisano mero, je dober porok za telesno zdravje in moč; bolna kri in malokrvnost sta pa vzrok vsakovrstnemu bolehanju in hiranju. Človek slabe ali prepičle krvi je čmeren, brez poguma, brez veselja do dela, brez vztrajnosti: bolj životari nego živi. — Tako, to je ena stvar.

Druga je pa ta, da imamo pri nas na Slovenskem neko fino, plemenito, s sijajem svetosti obdano mladenko, ki je prišla pred nekaj leti iz Rima in ki ji je ime »Katoliška akcija«. Na splošno se menda pri nas »dobro počuti«, je menda čila in brhka ter dela dobro. Tu pa tam — tako pravijo — pa kaže malo premalo življenja; javljajo se na njej znaki malodušnosti, ima včasih napade melanholije itd. — »Za božji čas,« sem rekel, ko sem to izvedel, »to so pa znaki malokrvnosti. Škoda za to lepo, plemenito, božjo stvar!« In ko sem vse dobro premislil, sem se usedel in napisal zanj to-le recept:

Dr. A. Z.

špecialist za duhovne bolezni.

Rp.

Spoznanje o človeški duši	30 gramov
Spoznanje o Bogu	30 "
Reforma samega sebe	30 "
Laiški apostolat	10 "

Apoteka »Pri pameti in veri«.

Čim več kapljic in žlic na dan, tem bolje.

Ker pa, dragi bogoljub, nisi lekarnar, ki edini zna čitati recepte — izvemši seveda nas zdravnike same —, pa dovoli, da ti ta-le recept, četudi je slovensko pisan, malo razložim.

1. Spoznanje o človeški duši.

Da človek nima samo telesa, ampak tudi dušo, to smo vedeli že kot otroci — iz domače hiše — iz katekizma — iz prejšnjih šolskih »beril« (zdaj čitank) itd. Tudi to vemo, da je duša neumrljiva; saj spada ta resnica med temeljne krščanske resnice, ki jih našteva že najmanjši katekizem.

Ali dasi to vemo, — kako malo in redko pa mislimo na to svojo dušo in na njeno neumrljivost! Komodni smo in lahki, najrajši rečemo čisto tenke brazde s svojo pametjo. Dajva danes malo bolj pritisniti na plug, da bova zarezala bolj globoko!

Koliko čudovitih in raznovrstnih stvari je ustvaril Bog! Zdaj si pa misli, kolikor moreš, vso lestvo božjih stvari, od najnižjih pa gori do najvišjih in najpopolnejših, kar ti jih nudita zemlja in vesoljstvo in ki jih moreš videti, slišati, otipati, okusiti in vonjati — najvišja, najpopolnejša, največje mojstrsko delo pa je in ostane človeška netvarna duša s svojim bistro spoznavajočim razumom in s svojo svobodno močno voljo.

Rekel sem: netvarna duša. Tvar je to, kar se da z našimi telesnimi čuti doznati, z vidom, sluhom, tipom, okusom in vonjem. Iz stvari je kamen, je prst, je voda, je zrak, je luč, je elektrika, je rastlina, je žival, je človeško telo, so solnce, luna in zvezde — sploh vsak sestavni del zemlje in vesoljstva. Duša človekova pa ni iz nikake stvari, je duh, podobno kakor so duhovi angeli, podobno kakor je duh Bog sam. Zemlja in vse, kar je na njej, vesoljstvo — to je en svet; naše duše, angeli, Bog — to je pa čisto drug svet, svet zase.

Kakor je nebo visoko nad zemljo, tako je duša vsled svoje duhovnosti visoko nad

vsako, tudi najpopolnejšo stvarjo. Zato, zaradi netvarne duše, je rekel Bog, ko je ustvaril človeka: »Naredimo človeka po svoji podobi in sličnosti.« Zato vzklika psalmist, da stoji človek malo niže od angelov.

In taka je duša vsakega človeka, duša vsakega otroka, starega človeka, še tako nekaznega bolnika, pohabljenca, umobolnega; duša še tako neizobraženega, odurnega človeka, divjaka in pogana, Turka in juda, duša največjega grešnika. Seveda je duša, v kateri je greh in ni milosti božje, kakor črn demant, a demant je pa le, kakor biser v blatu, ali biser je le.

Črn demant, biser v blatu! Da, ta naša duša je lahko ali lepa ali grda, ali zdrava ali bolna, ali svobodna ali sužna, ali bogata ali uboga, ali z nadnaravnim ali brez nadnaravnega življenja, ali srečna ali nesrečna, nosi lahko v sebi ali nebesa ali pekel. Kako pa to?

Včasih si že slišal reči, da je kak človek tako velik, da bi lahko zvezde klatil. No, to se reče kar tako, »zavoljo lepšega«; saj je jasno, da do zvezd ne seže nobena človeška moč. Kakor so pa visoko na nebu prikovane svetle božje zvezde, podobno je nad nami vsemi zapisana večna božja postava, dana za človeški rod od Boga Stvarnika in Zakonodajalca. Ta večni zakon določuje, kako naj človek v življenju uravnava svoje mišljenje in hotenje, čustvovanje in delovanje. Človek to božjo postavo nad seboj lahko taji, ji lahko kljubuje, se ji lahko upre — saj ima svobodno voljo —, ali z neba je ne more spraviti. Če norec, ko solnce najlepše sije, še tako kriči, da ga ni solnca in da ga ni, — solnce ostane solnce in gre mirno svojo pot naprej.

Ali čemu ta večni božji zakon nad nami in za nas? Ali res zato — tako misli včasih človeška plitvost —, da nam Bog krati našo ljubo svobodo? Čuj! Svoboda je od Boga, On je sama neustvarjena Svoboda. Ko nam Bog daje svoje zapovedi, nam kliče: »Zdrobi verige napuha, proč od kuge mesenosti, vrzi s sebe jarem pohlepnosti in bodi svoboden otrok božji!« Naša svoboda je vprav v soglasju našega življenja z večnim božjim zakonom. Glej, svobodna duša si, če živiš po božji volji in postavi.

Ko nam je Bog pisal svojo in našo večno postavo, jo je zajel — po človeško govorim! — iz svoje neskončne modrosti in svetosti, jo nam podal in govoril: »Tako-le živi, pa boš nebeški o le pa, duša,

ker boš tako podobna meni, neustvarjeni Lepoti. Tako-le živi, po moji neskončni modrosti in svetosti in ne po kaki kratkovidni človeški modrosti, in tvoja duša in tvoje življenje bosta polna sijaja moje modrosti in svetosti. — V moji postavi so zapisane vse kreposti, ki morajo krasiti tvojo dušo. V primeri z njimi je vse zlato in srebro, so vsi demanti in dragi kamni samo kup peska. Tako-le živi, pa boš v resnici bogata duša. — Jaz sem Stvarnik tvoje duše in izvor te moje in tvoje večne postave, ki sem jo popolnoma prilagodil naravi tvoje duše. Živi po tej postavi — samo tedaj boš zdrava duša. — Tako-le živi, pa bo tvoje življenje polno najbogatejše vsebine, polno zdravja, svetlobe in lepote, nad vse vredno, da ga živiš, polno zavesti, da si tako moj otrok — pa boš imel nebesa že na zemlji. Zapoved vseh zapovedi pa je, da živiš v nadnaravni milosti in v nadnaravni ljubezni do mene. Živi tako, pa boš živa duša na vekov veke, saj je moja volja tvoje večno življenje, ne pa večna smrt. — Tako-le živi, pa boš sebi v srečo in blaženost v življenju in v večnosti, meni pa v čast in slavo na zemlji in v nebesih.

Do kakšne božje veličine more in mora priti človeška duša! Edini pogoj za to pa je: živeti tako, kakor je Bog zanj zapisal. Če se pa človek upre večnemu božjemu zakonu, postane suženjska duša polna grdih bolezni, brez kake dragocenosti, grda duša, tem grša, čim bolj se oddalji od nebeško lepih zapovedi božjega zakona.

Večni zakon božji za človeški rod je trikrat zapisan: najprej v Bogu samem, tako da govorimo o večnem božjem zakonu nad nami; potem je bil zapisan na gori Sinaj na Mozesove table in prepis je prišel v sv. pismo: to je božji zakon med nami; tretjič pa ga je Bog vtisnil in zapisal tudi v človeško dušo, in to je božji zakon v nas samih. Bog je položil v našo umno dušo spoznanje tega zakona. A ne samo to: v človekovo dušo je vsadil tudi neko naravno nagnjenje, ki človeka vabi in nagiblje za izpolnjevanje vsake božje zapovedi. Naša duša je zato kakor božja njiva, vsa posejana z božjim semenjem, nasajena z božji mi kalmi in sadikami. — Ko smo prejeli sv. krst, je pa posvečevalec Sv. Duh k vsemu temu nasejal v naše duše še vse odličnejšega semenja, seme vseh nadnaravnih kreposti, vere, upanja, ljubezni, darov Sv. Duha, skratka: sijajno in bogato setev za nadnaravno življenje.

Vidiš, dragi moj, pa prav kdorkoli si, t a k a je tvoja duša. Tu ne gre prav nič za hočeš ali nočeš: tak si, pa konec besedi.

Ali ne, ni še konec besedi! Bog ti vsega tega ni kar tako dal v dušo, marveč je njegova najresnejša zapoved, da vsa ta božja semena, vse te kali skrbno gojiš v svoji duši, da se ti duša razraste in razcvete v vse kreposti, v vse božje življenje, kakor ga hoče Bog videti v tebi.

In še ni konec besedi! V to božjo nji-vo je zasejal sovražnik ljuljko — slaba, neredna nagnjenja, ki vlečejo človeka k upor proti božjemu zakonu, v greh. To se je zgodilo tedaj, ko je v raju greh zastrupil človeške duše. Od tistega strupa je človeška duša tako skozi in skozi oslabela, da sama po sebi ne more ne božjega zakona trajno izpolnjevati, ne vsega tega slabega nagnjenja v sebi trajno premagovati. Ali prišel je usmiljeni Odrešenik, nam zaslužil milosti, jih zaprl zlasti v tri studen-ce, v studenec m o l i t v e, v sedmeri studenec s v. z a k r a m e n t o v in v studenec s v. m a š e. In zopet je najresnejša božja z a p o v e d, da hodimo pogosto pit iz teh studencev luč za svojo pamet, moč za svojo voljo, ljubezen za svoje srce, veselje do vsega dobrega in stud pred grehom. Nič bati — ta božja milost je vsemogoča, z njo premagaš vsa neredna nagnjenja in se razcveteš v vse božje cvetje vseh krščanskih kreposti.

H koncu še nekaj! Danes se v izobrazenih in napol izobrazenih krogih toliko govori o človeški osebnosti ter o pravici, ki jo ima človek do popolnega razvoja svoje si osebnosti. Prav! Da bi le bilo to, kar umevajo pod to besedo, res pravi razvoj, ne pa uničevanje in razkroj osebnosti! Kaj bi ti mislil, če bi imel — denimo — kak vrt pamet in bi tako-le govoril: »Jaz se hočem razrasti v vse, česar kal in seme v meni počiva: če roža — v rože, če kopriva — v koprive, če gadja zalega — pa v gade. Hočem se razrasti v sebi

svojsko osebnost, človek naj me pa s svojim kopanjem in s svojimi semeni pri miru pustil!« — Drug vrt bi pa takole govoril: »Jaz pa hočem porabiti vso svojo plodovitost in življenjsko moč v to, da požinem iz sebe samo, kar je najzlahotnejše. Hvaležen sem človeku, če ruje iz mene plevel in me prekopava ter sadi in seje vame samo izbrano seme in najboljše sadike. Hvaležen Bogu za solnce, roso in dež, za rast, cvet in sad.« — Kateri teh dveh vrtov bi hotel biti ti, dragi bogoljub, tedaj ko se bosta razrastla?

Glej ti, ki misliš priti do razvoja svoje osebnosti tako, da poslušáš najrajši svoja neredna nagnjenja in da se razbohotaš v dela mesa, napuha in pohlepa, zakaj pa imaš gluha ušesa še za druge glasove, ki ti prihajajo iz tvoje pristne in zdrave notranjosti? Prisluhni dobro in slišal boš, kako kliče in prosi vsaka božja kal v tebi: »Daj mi razvoja, daj mi razmaha! Več luči in zraka! Daj mi solnčnih žarkov in rosnih kapelj božjih milosti! Proč s plevelom, ki me duši, da se bom mogla razrasti v izpopolnitev tvoje zdrave osebnosti, tebi v srečo, tvojemu Stvarniku in Odrešeniku in Posvečevalcu pa v čast in slavo.«

Zdaj mi pa povej, dragi bogoljub, ali je na zemlji še kako plemenitejšo delo, kakor je delo za ta božja solnčeca, ki se jim pravi: človeške duše. Pa še to ti povem, da boš sad tega tvojega dela gledal na teh neumrljivih dušah vso večnost — zate vir posebne sreče v nebesih! In še to, da je z dušo vprav narobe kot s telesom: ko je telesu odcvela pomlad, začne polagoma veneti, slabeti ter ni v starosti za drugo kot za v grob; duša se pa lahko z leti vedno bolj mladi, razvija v nebeško lepoto, rast, moč in vsestransko popolnost.

Zdravilo za malokrvnost po zgorajšnjem receptu še ni narejeno. Jemlji pa vendar že kar teh prvih 30 gramov kapljic. To bo začetek pomladitve in spodreditve tvoje krvi, če si, ali če šele boš v kakem odboru »Katoliške akcije«. Anton Zdešar.

Pridi k nam tvoje kraljestvo!

1. Pred 400 leti.

Strašne so bile takrat razmere med Slovenci. Deželo so nam pustošili Turki. Kmete so odirali in stiskali graščaki. Verska nevednost je bila tako velika, da še duhovniki niso znali najpotrebnejših reči. Graščaki so postali luteranci in se skušali polastiti cerkvenega premoženja. Še nik-

dar ni bila vera med Slovenci v taki nevarnosti kakor takrat.

2. sept. 1549. je dobil sv. Peter Kanizij papežev blagoslov za apostolsko delo na Nemškem in v naših krajih. Bog je vselej skrbel za zdravilo svojemu ljudstvu. Zdravilo je bilo vedno le v Kristusu. Takrat je obudil sv. Ignacija in njegove tovariše, da

so z apostolskim delom ustavili krivo vero in ljudi napolnili z duhom Kristusovim. Njegov učenec Peter Kanizij je bil izvoljena božja posoda, da nam je rešil sveto vero. Ko je Kanizij prejel papežev blagoslov, je šel v cerkev sv. Petra, v isto cerkev, kjer je Bonifacij molil, kjer sta klečala sv. Ciril in Metod in se napila one žive vere, s katero sta napojila slovanske narode.

4. sept. 1549. je klečal Kanizij v tej cerkvi pred Najsvetejšim. Zdelo se mu je, da sta apostola Peter in Pavel potrdila papežev blagoslov. Prevzame ga neizmeren strah. »Moja duša je ležala na tleh, popolno nezmožna in nečista, oskrunjena z grehi in strastmi. Takrat si mi Odrešenik odprl svoje srce. Rekel si mi, naj pijem iz tega studenca. Iz Tvojih studencev naj bi pil vode zveličanja. Takrat sem zahrepenel, da bi se name izlili potoki vere, upanja in ljubezni. Žejalo me je, biti reven, čist in pokoren. Pristopil sem k Tvojemu srcu, da bi iz njega pogasil svojo žejo. — Potem si mi obljubil obleko, ki bo pokrila mojo nago dušo. Ta obleka je bila iz miru, ljubezni in stanovitnosti.« Vse življenje in čudoviti uspehi potrjujejo, da se je Kristus res prikazal svetniku, ki je Slovence rešil za sv. katoliško Cerkev in je postal po svojih učencih njih prvi apostol.

Delo jezuitov je bilo v tem, da so razširjali božje kraljestvo s pridigo, zakramenti, da so skrbeli za bolnike in umirajoče, posebno pa da so v dobrih duhovnikih pri duhovnih vajah krepili duha Kristusovega. Za Kanizijem je prišel sv. Pavel Boromejski, učitelj škofov. Med nami se je začelo živo versko življenje. Pastir je poiskal svoje ovce, ki so bile zašle med trnje in volkove.

2. Odpad od Kristusa.

V naših časih se ponavlja pri Slovencih in drugih slovanskih narodih to, kar se je godilo ob času Lutra Martina, še v veliko hujši meri. Takrat so še v Boga in Odrešenika verovali, danes hočejo vero v Boga popolnoma zatreti. Na Ruskem je danes do 6 milijonov borbenih brezvercev, ki hočejo vsako vero tudi pri drugih uničiti. — Na prvi glas, kako se je v Rusiji to organiziralo, so tudi v drugih deželah brezverci napravili velike zveze. Naenkrat so imeli po 50 do 100 tisoč sobojevnikov za brezverstvo.

Pri nas je bilo nekdanj sramotno, če kdo ni šel v nedeljo k sv. maši, če ni za veliko noč prejel sv. zakramentov, ali če je pohujšljivo živel. Koliko jih je, ki se da-

nes ne brigajo več za te glavne pogoje krščanskega življenja! Nasprotniki se združujejo v velike bojne vrste, da bi razdirali božje kraljestvo; borivci za Kristusa pa ne marajo videti Judeža, ki prihaja.

Natančno vidimo, da povsod, kjer se več ne moli in ne hodi redno k službi božji, ni več prave vere, da izginja duh Kristusov, prihaja pa tem več divjosti in sirovosti. Še pri ženah in dekletih se vedno bolj pozna posvetni duh: molitev se opušča in na stežaj se odpirajo vrata verski brezbriznosti in posvetnosti.

3. Trdna vera — »fides intrepida«.

Odrešenik je usmiljen. Svojim odrešenim otrokom je vedno pošiljal pastirje, ki so jim kazali pravo pot. Za današnje čase nam je poslal don Bosca, duhovnika ubogih in zanemarjenih otrok, župnika Arškega — sv. Janeza Vianney-ja, ki je pokazal v mali kmetski vasi, kako naj se moderno pastiruje; sv. Terezijo Det. J., katera je slabotnim, ki so dobre volje, pokazala malo pot popolnosti.

V zadnjem času je pa z nebeškim sijajem zasvetila nova luč v Rimu. Bog je dal svoji Cerkvi za sedanje težke čase enega največjih papežev; Pij XI. kaže vernikom prav za sedanje razmere nezmotljivo pravo pot, ki pelje nazaj h Kristusu. Njegova vodilna misel: »pax Christi in regno Christi« — Kristus naj vlada, Kristus naj da svoj mir — je bila podlaga za Kristusa Kralja. — Milost in božji blagoslov bodo dobile družine, ki se bodo posvetile presv. Srcu. Može naj se v duhovnih vajah navzamejo duha Kristusovega, da bodo mogli neustrašeno duhovnikom pomagati pri rešenju duš. Laiki naj duhovnikom pomagajo, kakor so pomagali apostolom v prvih časih krščanstva. Kdor je sam našel luč, jo bo rad tudi drugim delil. Začela se je na cerkvenem vrtu res prava pomlad. Z veseljem prihajajo bojovníki, da strnejo vrste in se postavijo v službo sv. Cerkve. Da bo mogla Cerkev ta vzvišeni namen katoliške akcije doseči, mora biti vzgoja mladine, do katere ima Odrešenik prvo pravico, res krščanska, v duhu Kristusovem; mora ostati trdna vez sv. zakona, ki je glavna opora krščanske družine; se morata vera in pravičnost nasproti vsem, zlasti pa revežem in delavcem, ohraniti.

Kakor so rekli papežu Piju IX. »Križ nad križem« — po starem prerokovanju, Leonu XIII. »Luč na nebu«, tako se je re-

klo sedanjemu papežu »Fides intrepida« — trdna vera, kar se v dejanju izpolnjuje. »In ti Peter, potrdi svoje bratel!«

4. Apostolstvo sv. Cirila in Metoda.

Sv. brata sta med Slovani sejala seme božje besede, svoje življenje sta žrtvovala za Odrešenika. Po njih delu je zacvetelo krščansko življenje med našimi očeti.

To versko, apostolsko gorečnost moramo zopet poživiti. Saj imamo še danes čez 150 milijonov ločenih bratov, ki je za nje Jezus molil, da bodo vsi eno! Če se bo po naši krivdi le ena duša izgubila, katero bi mogli rešiti, kako bomo dajali odgovor? Kaj naj storimo? Postavimo se popolno kakor apostoli, v službo sv. Cerkve.

Nadalje! Koliko se med nami greši! Kraljestvo satanovo se še vedno bolj razširja. Kaj storiti? Jezus nam je naročil moliti za grešnike. Kako jasne so besede svete Magdalene Paciške: »Glej, moja hči, koliko kristjanov je v oblasti hudobnega duha! Če jih moji izvoljeni ne rešijo, bodo gotovo njegovi ostali. Vas, svoje neveste, sem izvolil in vam pripravil varno zavetje — moje trpljenje, da veste, kje je treba pomoči iskati, da mojim stvarjem pomagате.« Odrešenik ji je dal posebne milosti, da je mogla veliko trpeti za spreobrnjenje grešnikov. Vse to pripoveduje cerkveni učenik sv. Alfonz. — Še danes je trpljenje, katero voljno prenašamo, najbolj gotova pot za rešenje duš. To je torej drugi apostolski namen.

Potem moramo pomagati dušam v v i c a h. O tem ni treba govoriti. Naši rajni potrebujejo pomoči. Kako tolažilna in sladka je misel, da morem z malo gorečnostjo pomagati tem največjim revežem. Žeja jih po krvi našega Odrešenika. Mi jim jo tako lahko darujemo. Ko bomo njim pomagali, bomo sebe rešili.

Nazadnje vemo, da moramo sami zase skrbeti. Ko bom drugim pomagal, bom tudi sam zase najbolje poskrbel.

Sv. brata Ciril in Metod sta prižigala luč sv. vere našim očetom. Če smo njih vredni otroci, se moramo navzeti njih duha in se res posvetiti apostolskemu delu. Kako majhni so trudi in neznatne žrtve v primeri z delom teh sv. apostolov!

5. V službi sv. Cerkve.

Naša sveta dolžnost je torej, da se po njih zgledu posvetimo apostolskemu delu za rešenje duš. Kako bomo to izpeljali?

Ker je delo za rešitev neumrjočih duš, za sv. Cerkev in za večjo božjo čast, delo celega naroda, zato se moramo tega dela resno lotiti prav vsi. Vse slovenske duhovnike prosimo, da se pri vsaki maši in pri vsaki molitvi spomnijo teh štirih največjih potreb sedanjega časa. Spomnijo naj se vsekdar tudi bednih bratov, molijo naj za spreobrnjenje grešnikov, za duše naših rajnih in za večjo popolnost vsakega uda apostolstva. Ker vemo, da se Bogu s sv. mašo kot častivno, zahvalno, prosívno in spravno daritvijo nove zaveze izkazuje najvišja slava, bomo mi duhovniki v zgoraj naštetih namene napravljali spomin (»memento«), verniki naj pa iz tega namena hodijo k sv. maši.

6. Mašna zveza Apostolstva (Bratovščine) sv. Cirila in Metoda.

Srečna je bila misel, naj bi ACM za te velike potrebe sv. Cerkve ustanovilo posebno mašno zvezo, ki bi tudi najrevnejšim omogočila sodelovanje pri tem apostolskem delu za sv. Cerkev in jih obenem obilo poplačala z milostmi sv. maše.

Mašna zveza se je ustanovila. Vsak dan se bo brala sv. maša za žive in umrle člane mašne zveze, zlasti še za pravkar umrle za grešnike, ki bodo priporočeni. Član mašne zveze postane lahko vsakdo: odrasli, otroci in rajni.

Vsak član plača letno vsaj 5 Din ali enkrat za vselej vsaj 50 Din. V potrdilo sprejema v mašno zvezo dobe člani sprejemnico. Duhovnih darov postanejo deležni takoj, ko so bili sprejeti. Sv. maše se bodo brale v cistercijskem samostanu v Stični, kjer je sedež mašne zveze.

Vsi darovi in prispevki mašne zveze se bodo porabili za vzgojo duhovnikov v namene ACM. To je za sedanje razmere posebne važnosti, saj vemo, da je bilo največ slovenskih duhovnikov rojenih pod kmetsko streho, da pa v sedanjih razmerah vprav otroci kmetijskih staršev zaradi revščine ne morejo v šolo. Mašna zveza bo s svojimi prispevki marsikaterega nadarjenega revnega dečka izšolala in vzgojila za duhovnika. Člani mašne zveze bodo torej s svojimi skromnimi žrtvami, ki jih niti čutili ne bodo, vršili veliko apostolsko delo. Revnejšim bo v tolažbo, da morejo kljub svojemu siromaštvu pri tako važnem delu sodelovati, premožnejši pa bodo po svojih močeh radi prostovoljno še kaj več prispevali.

Vabimo zato v mašno zvezo ACM prč. gospode duhovnike in vse vernike. Kličejo

nas potrebe sv. Cerkve, priganja nas skrb za lastno zveličanje, sili ljubezen do naših rajnih, do grešnikov, do nesrečnega ruskega naroda.

Osebe, ki bi hotele nabirati člane za mašno zvezo ACM, naj pošljejo svoje naslove »Mašni zvezi ACM, Samostan Stična«.

Anton Oblak.

Maziljene roke

Vso oblast posvečevanja človeških duš in ključe nebeških vrat je Jezus Kristus pred vnebohodom položil v roke človekove. Človek s svojo človeško slabostjo in ljubeznijo naj poslej hodi od vasi do vasi, od duše do duše; naj kliče, naj vodi in deleč sv. zakramente odpira nebeška vrata.

In to izročilo vrše duhovniki od Kristusovega vnebohoda do današnjega dne. Vedno z istimi cilji, isto ljubeznijo, istimi odpovedmi.

Vedno še prihaja klic z nebes:

Sin, vstani, opazi meč, hodi zame v boj; opazi ljubezen, pa jo v mojem imenu zlivaj v duše ljudi.

In v vseh vaseh, v lesenih in zidanih hišah, se bude novi mladi ljudje; križ si nalože na rame, pa ga nosijo pred dolgo procesijo svojih faranov. In vsemu se odpovedo ti mladi ljudje: domu, svetli bodočnosti, ognjišču družine, prostrani svobodi; vse zapuste: mater, slavo, denar, pa stopijo v vrsto poklicanih. Blagor jim, da niso bili gluhi...!

Težka je služba, tisočkrat težja ko drugih ljudi. Ti odgovarjaš za se; on je skrbnik svoje duše, pa še tisoč drugih. Prostrana so žitna polja, vsa žolta v klasju, in čakajo žanjcev. Ali bo duhovnik prav požel? Ali bo sleherni klas obrnil v nebo? Za en sam klas, ki se bo izgubil, bo slišal ob uri sodbe težak glas:

Kam si ga dal? Izročil sem ti ga, ko si sprejemal oskrbnitvo nad njivo.

Kdo od nas ve za to nelahko breme odgovornosti, ki ga duhovniki nosijo!

In če se zgodi, da je duhovnik preglašen ali pretih, prevesel ali prežalosten, če stori to ali ono, kar ljudem ni prav, vedno sledi spotikanje, in oddaljevanje od cerkve in križa in naposled od Boga. Ljudje smo namreč strašno majhni. Vidimo bruno, kjer je prah. Le ljubezni in dobrih dejanj ne vidimo. Dobesedno tistim Judom iz cvetne nedelje in velikega petka smo podobni. Nikdar ne priznavamo, če je prav; samo sodimo, če ni prav.

In vendar, kolika je ljubezen, ki jo duhovniki nosijo!

Spovednica je ljubezen, ki je nihče ne izmeri. Sicer jo je Kristus zgradil v očiščenje in tolažbo naših duš, vendar kdo od

nas bi poslušal dan za dnem, uro za uro, v večerni in jutranji zori obtožbe grešnih duš, ki včasih do dna pretresajo! Prihajamo zlomljeni, izgubljeni; vračamo se potolaženi, z lahkim korakom. Kdo od nas bi sredi noči, ko vsa sela v župniji pokojno spe, vstajal, pa se v burji in metežu vzpenjal v hribe, kjer umira človek. Brez plačila, brez prigovora! Duhovnik pa v svoji otroški vdanosti vstane na klic in nese svojo in božjo ljubezen umirajočemu človeku za na pot v večnost. Sleherno dušo, ki ga kliče, ozdravi. In za to ne pričakuje od nikogar zahvale. Zahvala mu je — sladka sreča, da je svoji ovčici odklenil nebeška vrata... Mi ljudje seveda tega nič ne vidimo, ker smo slepi, pa dajemo več hvalle zdravniku, ki nosi zdravje telesu, četudi v vihnih nočeh, pa ne brez plačila...

Spominjam se duhovnika v neki škofiji, ki je ves žalosten slonel ob oknu.

Kaj ti je, Janko?

Umrli mi je faran, ko me ni bilo doma. Bog ve, kako me je klical; kako je upiral oči v vrata, ali mu prinesem Jezusa za dolgo pot; mene pa ni bilo...

Duhovnik pozna vse ljudi v župniji. Otroci so mu. Za slehernika trepeče in moli, posebej za one, ki jih je krstil in učil, pa odhajajo po svetu: ali bodo vzdržali navalu sveta? Daleč bodo od zvonov domače cerkve! Nihče ne dopove, kako duhovnik trpi, če se v njegovi župniji kaj nelepega zgodi: če se ljudje napijajo, če teče kri, če se družine sovražijo med seboj, če se gnezdi greh po hišah... Takrat domači župnik ure in dneve premoli pred večno lučko; takrat mu sivijo lasje; takrat mu ugasne smeh z oči. Na klasje njegove njive je padel mraz.

Pa kaj bi slikal pot, ki jo prehodi duhovnik s človekom od krstnega kamna do mrzle jame na pokopališču. Vsi jo poznamo v veselju in žalosti.

Rajši preglejmo stvari, ki od njih umikamo oči.

Duhovnik je človek z maziljenimi rokami. Z istimi čuvstvi, istimi željami, istimi borbami in slabostmi kakor vsak izmed nas. Bori se, trpi, moli. In vendar se zgodi, da mu zdrsne na gladki poti sveta. Sebe opravičujemo, sosedu končno tudi odpušča-

mo, duhovniku neradi! Kdo ve za njegove borbe! Kdo ve za njegov globoki kes! Mi ljudje gledamo samo na dejanje, manj na okoliščine, samo na obleko, redko na srce. Zato s svojo neusmiljeno sodbó ubijamo svoje zveste prijatelje, ki so poleg matere edini na svetu, ki nam žele le dobro!

Znan slovenski duhovnik, ki že dvajset let spi, je bil zagrenjen radi ljudi. Pa je jel piti od bolečine, da bi pozabil. Ljudje, ki nimajo nikoli dosti v obsojanju, so ga še težje sodili. In vendar so mu delali strašno krivico. Nekoč nenadno stopi v njegovo sobo prijatelj duhovnik, pa vidi, kako krčevito objema križ na klečalniku in glasno joče: »Odpusti, Jezus, ne bom več pil...«

Bog vedi, koliko solza je že teklo po teh mrzlih sobah, solze, ki smo jih mi zakrivali! Vse zato, ker nočemo videti v duhovniku svojega resničnega prijatelja, ki je človek kot mi! In če je kdo nesrečen, da pade, ali se ne zgodi tako rado, da ne obsodimo brezpogojno le njega, temveč z njim vse duhovnike. Tako ubijamo svoje prijatelje in sebe.

A kar je najstrašnejše:

Če se duhovnik spozabi, omahuje ta in oni, ali pa celo zdvaja. Cerkvi se od-tujuje, ne verjame besedi pridigarjevi, trosi v govorjenju brezbržnost za verske zadeve še med okolico.

Prijatelji, ali je Kristusova vera, ki jo je naš Rešenik potrdil s krvjo in smrtjo — človek! Če je človek padel, naj vera pade!? Če so nekateri nesrečni duhovni grešili, ali naj zavržemo radi njih vso veličastno in skoraj dvatisočletno veroizpoved, ki je milijonom in milijonom učenjakov in preprostih ljudi prinesla mir in večno rešenje! Saj vendar niso padli ti duhovni radi vere, marveč radi človeške slabosti, ki nam je vsem skupna. In so strašno trpeli za to.

Strašno je to, kar se je že v naših se-ljih razraslo.

Ljudje čitajo knjige, ki potvarjajo res-nico. Knjige kažejo višje duhovne iz sred-njega veka. Nič ne pokažejo te knjige mi-selnosti one dobe, zgodovinskega obličja ljudi in življenja; zato povprečni čitatelji vso ono mračno dobo prenesejo v današnje dni in to na grd način, kakor ga pač proži knjiga. Knjige gredo kot povodenj iz rok

Anton Martin Slomšek

Slika iz l. 1846, ko je postal škof

v roke. Tako kaplja strup v srce; komaj slišno se pretaka po žilah. In vendar — najbolj veren človek polagoma omahne.

Prijatelji, ki čitate: tudi če bi bilo do vrstice tako, kot vam knjige rišejo sred-njeveške duhovnike, bi morali sklepati: Če se takrat sv. katoliška Cerkev ni porušila, ko je bila v tako nevrednih rokah (ker jo je pač Sveti Duh podpiral), potem je tudi neporušljiv stavek v svetem pismu: »In pek-lenska vrata je ne bodo premagala...«

Vi vsi, ki ste morda omajani v veri, ker ste se ob duhovniku spotaknili, ali se vam nič ne toži po miru, ki ste ga prej imeli? Vrnite se! Razumite me, kot sem napisal: vera ni človek. Smilijo naj se nam oni nesrečneži, ki bodo sami odgovarjali ob uri sodbe; ne sodimo jih, verujemo in iz-polnjujmo zapovedi kakor prej; saj vera ostane bela kot ovčka tudi takrat, če gre-šimo ljudje. In glejmo v duhovnih svoje prijatelje, ki so se vsemu dobremu odrekli, samo da bi iskali naše duše vse svoje živ-ljenje, da bi nam po trudih in razočaranjih tega sveta odprli vrata v nebo...

Lojze Golobič.

O sveti daritvi

Nekaj lepega je, videti v mračni cerkvi pred oltarjem samotnega molivca. Kaj vse se takrat utrujena duša pogovarja s svojim Bogom! A je še nekaj čudovitejšega: videti množico, ki je prihitela tesno k oltarju — darovati. Tega ne more posameznik. Lahko je nekoč daroval kako stvar ali žival, da je izgorela Bogu. A Kristusa samega, trpečega in umirajočega, more darovati le vsa Cerkev božja, in množica v sleherni cerkvi samo kot del, kot ud te božje Cerkve, in duhovnik samo kot srednik med Bogom in ljudmi, od Cerkve same pooblaščen. Moramo se torej zavedati, da je daritev visoko nad vsako drugo našo molitvijo.

A vendar se tudi v sveti maši, v molitvah in pesmih, ki jo spremljajo in prepletajo, vsaka duša lahko izgovori in izpoe. Samo vse te molitve mora poznati in razumeti, da ji niso le prazen zvok, ki ga ponavlja, ampak iskren izliv srca. Zato jih dobro premislimo, da bodo postale res — naše.

Narišimo si prvi del, v katerem se pripravljamo na daritveni del z molitvijo in poslušanjem.

	Evangeljska stran	Sredi oltarja	Listna stran
Molim		1. Pristopne molitve.	2. Vstopna pesem.
		3. Gospod, usmili se.	
		4. Slava.	
		5. Gospod z vami.	
			6. Prošnja.
Poslušam			1. Berilo.
			2. Pesem med berili.
	3. Evangelij. 4. Pridiga.		
		5. Vera.	

Uživimo se v prve molitve!

1. Pristopne molitve.

Križ, ki z njim pričenjamo, bi ne smel biti samo prazna navada. Križ je sveto znamenje — in za nas res sveto dejanje, s katerim se docela, od prve misli do zadnjega diha srca, izročamo v božje varstvo

in božjo ljubezen. Tem zavedneje se moramo prekrizati v začetku najsvetejše daritve.

Pristopne molitve so bile včasih bolj duhovnikova zasebna priprava, a nedvomno napolnjujejo srce vsakega darovalca.

»Stopil bom k božjemu oltarju — k Bogu, ki je veselje mojega življenja!« Ta veseli vzklik nikdar ne izostane, dasi se mnogo drugega včasih opusti. To je doživetje! Novokrščenci so včasih tako prepevali, ko so prihajali od krstnega kamna k oltarju prvokrat darovat. Navadno ta vzklik dvakrat ponovimo, vmes pa molimo 42. psalm (ki izostane le pri mašah za umrle in od tihe nedelje do velike noči). Cerkev zelo rada moli s psalmi. Z njimi se pripravlja, z njimi se zahvaljuje, in vse polno stavkov iz psalmov je vpletenih v celotni daritveni obred. 42. psalm je pesem trpeče duše, ki si želi k Bogu. Ali nam ni vzet skoraj iz ustnic?

A komaj izzveni hrepenenje, že nas ukloni zavest grešnosti in slabosti. Izvije se nam priznanje: »Spovem se... da sem veliko grešil...« Globoko smo sklonjeni z duhovnikom in trkamo si na prsi: spokornost naj bi nam pridobila še večjih milosti.

Dve majhni prošnji ponavlja duhovnik, ko stopa k oltarju in ga poljubi — za očiščenje in odpuščenje, »da bomo s čistimi dušami vredno stopili v najsvetejšo«.

2. Vstopna pesem.

Ta pesem je že iz najstarejših časov. Takrat so navadno vzeli kar kak psalm in so ga vsega ali vsaj po večini izpeli, spremljajoč mašnika po cerkvi do oltarja. Sedaj pa nam je ostal od psalma samo še kratek odlomek. A kakor 42. psalm v Pristopnih molitvah, tako se tudi ta (dasi okrnjen včasih le na kratek stavek) pričjenja in končava z antifono, ki je najpogostejše iz istega psalma (le včasih je iz kake druge knjige svetega pisma ali nalašč za praznik sestavljena).

Vstopna pesem je za vsako mašo različna in je zato nekak poseben uvod v daritev dotičnega dne. Vedno skuša že takoj v začetku vzbuditi v nas pravo ubranost, ki naj preveva vso našo daritev. Navadno tudi poudarja glavno misel, najznačilnejši odlomek nedelje ali praznika.

Vzemimo kot primer »Vstopno pesem« praznika presvetega Srca Jezusove-

ga, natančno, kakor jo pojemo, oziroma molimo:

(Antifona iz 32. psalma:) Njegovo srce misli za rodove: da življenje rešuje od smrti in ob lakoti daje hrano. — (Odlomek iz 32. psalma:) Pojte, pravični, Gospodu, dobrim pristoji, da ga hvalijo. Slava Očetu

in Sinu in Svetemu Duhu, kakor je bilo v začetku, tako zdaj in vselej in na vekov veke. Amen. — (Antifona iz 32. psalma:) Njegovo srce misli za rodove: da življenje rešuje od smrti in ob lakoti daje hrano.

(Nadaljevanje prih.)

Vital Vodusek.

Očetov glas

V zmedi in stiski sedanjih dni je pokazal pot do rešitve z novo okrožnico papež Pij XI. Ko bi le prišel njegov poziv tudi do ušes takih veljakov, katerim je okrožnica v prvi vrsti namenjena! Ko bi le okrožnica našla res dobro voljo pri vseh, ki so poklicani, da bi naj pomagali ublaževati sedanje nevarne razmere.

Katere so rane, ki jih je treba predvsem zaceliti? Sveti oče imenuje na prvem mestu pohlep. Iz njega izvira sebičnost, ki vse podreja lastnemu dobičku, ne da bi se brigala za blagor bližnjega. — Na drugem mestu navaja papež kot vir marsikateri krivici med narodi nekrščanski nacionalizem: »pod svetim imenom narodnega čuvstva se vrše danes največji zločini!«

Glavni vir vsega hudega je pa strahotni pojav brezboštva, ki ovira, da se krivičnost, da se zlo ne ublaži, marveč se razpaša bolj in bolj. Sovražniki socialnega reda, naj se imenujejo komunisti ali kakorkoliže, izkoriščajo sedanje bedo in stisko, zraven pa sejejo brezboštvo, kajti le na ta način si pridobivajo tal med nezadovoljnim svetom. Z borbo proti Bogu združujejo Cerkev sovražni elementi borbo za vsakdanji kruh. Papež prizna sicer, da so poskusi brezbožcev zaman, ker se božji red ne da zatreti, a kljub temu ne smemo držati križem rok. Tolažljivo je obenem tudi dejstvo, da se povsod opaža obnovev in poglobitev vernosti in krščanskega življenja zlasti med mladino, ter želja po božjih rečeh. V borbi zoper zlo se morajo združiti — kliče sv. oče — vsi, ki častijo Boga, predvsem pa pravi katoličani, ako hočejo, da ne zavladata strahota in polom in brezvladje.

»Toda spričo satanskega sovražstva proti veri je treba, da se zatečemo tudi k nadnaravnim pomočkom, k molitvi in pokori... Ljudstvo moje, vrni se k svojemu Gospodu in Bogu! Tako zaključuje sv. oče svoj poziv ter ukazuje, naj se okrog praznika presv. Srca Jezuso-

vega opravijo po vseh cerkvah v ta namen osemndnevne molitve in zadoščenja.

*

Danes je veliko ljudi, ki »hočejo, da bo drugače«; a pri njih pogrešamo dveh stvari: Prvič ne pomislijo, da samo hoteti še ni dosti, marveč morajo zraven tudi kaj žrtvovati, da dosežejo uspeh; drugič nič ne vedo, kako naj bi bilo drugače. Katoličani

Nariš I. Pengov

Župna cerkev sv. Cirila in Metoda
na Čukarici v Beogradu

vemo, da bo drugače in sicer od stopnje do stopnje, a v toliko, v kolikor se bo posrečilo uresničiti kraljestvo božje na tem svetu. Samo človeško prizadevanje pa je preslabo, da bi nas moglo rešiti. Zato pa poziva sv. oče Pij XI. vse vernike, naj molijo k evharističnemu Zveličarju in naj pristopajo k sv. obhajilu. Vsi moramo moliti za ljudstvo, za domovino, za Cerkev, za brate, ki so v zmoti, za pogane in za sovražnike Kristusove. Vsi naj tudi z osebnimi žrtvami, z miloščino in s potrpežljivim prenašanjem trpljenja pritiskajo na božje usmiljenje.

Začnimo torej takoj in vsi z deli sporne molitve. Kaj naj pomaga, če sedaj časopisi točno poročajo o papeževi okrožnici, ali če učenjaki pišejo učene razprave o pismu svetega očeta! Ključ papežev: »Oblegajte ljubeznivo Srce Odrešenikovo!« — mora vsepovsod v katoliškem ljudstvu zbuditi življenje, »da bo drugače«.

Zavedati se je treba tudi resnice: »Krščanstvo brez ljubezni — je laž. Prav bomo mogli moliti šele tedaj, če bomo vsi stisko milijonov brezposelnih bratov smatrali za lastno notranjo stisko.

NA MARIJINIH POTIH

Pri Mariji

V juliju.

Če ste prav pogledali v pratiko, ste našli v tem mesecu dvakrat praznik Marijinega obiskovanja. Zmajujete z glavo? Ne verjamete? Pa je le res.

Prosim! Obiskovanje Marijino dne 2. julija. Kdo more reči, da se motim! Pogledajte pa za štirinajst dni naprej, Karmelska Mati božja. Ali ni to ime Marije, Kraljice vernih duš? In ali niste še nikoli slišali, da Marija te njej ljube duše obiskuje,

ne samo da jih rešuje, ampak tudi da jih tolaži, da se jim pokaže mater, da jih pripravlja za nebesa? No! Vidite! Spet praznik Marijinega obiskovanja.

. . .

Obstal sem in sem se zamislil. Predme je stopila dolga, resna postava zakrabskega dušnega voditelja. Ljubil je svoje Zakrabske z vso močjo svojega dušnopastirskega

Miha Males

Kraljica angelov

Cirkvena — Hrv.

Guido Reni

Sv. Marija Magdalena

Rim

Sv. Jakob v Ljubljani

Sv. Ignacij Lojolski

srca in bridko mu je bilo, ker niso bili vsi taki, kakršne je želel imeti.

»Lej, gostilne obiskujejo,« je tožil.

»Saj bi jim ne zameril, ko bi znali biti pametni. Tako pa, saj veš kako je. Pojejo in tulijo:

Oj pijmo ga, le pijmo,
po pamet' ga zavžijmo,

pijejo pa ga po kravje. Grunti pa hirajo, družine pa propadajo. Te nesrečne gostilne! Vse mi narobe obrnejo, kar jaz do brega naredim.«

»Prečno gledate, gospod duhovni oče. Saj ni tako hudo, ne. Prav mnogo dobrega zrnja ste že zasejali in prav mnogo se ga je tudi lepo prijel.«

»Ne veš, kako me peče! Tista harmonika Poniglavčkova in ta večni ples! In pa naša mladina, ki je kar nora na trganje podplatov. Če zabučí naš veliki zvon, jih z vso močjo svojega lepo done-

čega glasu polovico toliko ne predrami kakor Poniglavček, če samo malo zaškrip-lje na tisti svoj razglašeni meh.«

»Družba se vam pa vendar kar dobro drži. Fantje kakor dekleta. Samo pohvalo slišim o njih.«

Dobro mu je dejala ta pohvala. Potegnil je sapo k sebi, zadovoljno je pokimal, ali bil je človek, ki ni bil nikdar sam s svojim delom zadovoljen.

»Bi bilo že. Samo premalo jih je. Če bi jih bilo vsaj dvakrat, trikrat toliko.«

»Bolje malo, pa dobro, kakor pa veliko, pa slabo.«

»Govoriti znaš. Ampak pregovoril me ne boš.«

»Kaj vam pa pomaga veliko število, če pa je le po sili v družbi? Če pa noče obiskovati niti shodov, če je pa vedno z eno nogo zunaj družbe? Kaj hočemo s tolikimi ljudmi!

»To je ravno! O mlačni kristjani, za dobro ne vžgani! Najraje bi jim dannadan tole prepeval.«

»In vendar? Še za Kristusom niso vsi šli, pa bodo za nami!«

»Pusti me, mlačna duša! Še mene boš mlačnega napravil.«

Odšel je dobri in goreči zakrabski. Ves ognjevit, poln najlepših načrtov in ves nesrečen, če ni mogel vsega doseči. Bog naj blagoslavlja njegov ogenj!

Pa je spet potrkalo.

»Naprej!«

Vstopila je Mihova Neža.

»Ne zamerite, da sem prišla,« je pričela za pozdrav. »Za eno sv. mašo sem prinesla za Komarjevo Angelo.«

»Ali si bila pri njej? Kako ji je?«

»Včeraj nas je bilo več deklet pri njej. Prav vesela nas je bila. Trpi pa veliko.«

»Kaj pa Komarjevi pravijo vašim obiskom?«

»Prav zadovoljni so.«

Vesel sem bil tega priznanja. Zakaj tudi pred ustanovitvijo naše družbe so že bolnike obiskovali. Sosedje so se zbirali v bolnikovi hiši, moževali so, pili in kadili in zrak v bolniški sobi kazili. Za svojo ljubezen so hoteli precej prejeti plačilo v blagu, v pijači in tobaku hočem reči. To grdo razvado je pričela naša družba razdirati. Bolnike obiskovati je namreč dobro delo, bolnika mučiti z glasno besedo, s kajenjem in s popivanjem, to pa ceno dobremu delu silno zmanjša.

Obljubil sem, da bom opravil zaproseno sv. mašo precej prihodnji ponedeljek, samo če bo kaj deklet prišlo k sv. maši.

»O, bodo!« je veselo vzkliknila. »Jim bom že povedala.«

»Tako bo prav. Za vsako dobro delo je treba nekaj žrtve. Čim večja tem bolje. Če samo zberete za sv. mašo, pri sv. maši bi pa nobene ne bilo zraven, bi se mi ravno tako zdelo, kakor bi hotele reči: 'Bog naj bo kar vesel, da smo nekaj dale za trpečo bolnico.' Ne rečem, da ni vesel darežljivosti, ali udeležba pri sv. maši bo morebiti še težja žrtev in zato Bogu še bolj ljuba.«

Zopet potrka. Brezarjev oče je vstopil.

»Mož je prišel po krstni list; fanta bi rad spravil v šole.«

»Oho! Bo nova maša! Čez dvanajst let, mhm, čez dvanajst let. Lepo, lepo!«

»Kakor bo Bog hotel,« se je muzal oče Brezar.

Bog in pa vi, oče, tako bo prav, in pa še vaš sin. Veste, Bog tako hoče, da ne prepuščamo vsega dela njemu, ampak da z njim sodelujemo. Na to pri svojih delih vse premalo mislimo.«

»Naj pa tako, no, kakor vi pravite. Vi že veste, kako je bolj prav.«

»Torej le tako, kakor sem že večkrat rekel: Ne Bog sam, ne mi sami, ampak skupaj, Bog in mi. To je najboljša pot.«

»Veste kaj, gospod, saj vas rad poslušam in všeč mi je vaša beseda; zadnjo nedeljo ste se mi pa v pridigi kar malo zamerili.«

»Ali niste nič čutili, kako ste nas vsekali?«

»Le kdaj, kje in kako?«

»Tistole ste rekli: Ako hočeš vedeti za ljudi, kako so vneti za dobra dela, potem jih šteje pri Gospodovi mizi. Ali niste malo preveč rekli? Ali vam nismo zadosti dobri? Ne vem, kako bi rekel, da bi bilo prav.«

»A? To vas je zbadlo?«

»Pa še kako! Pa druge tudi.«

»Le poslušajte me, oče: Zame ste prav gotovo zadosti dobri. Vi in drugi. Ali jaz vas vodim k Bogu, ne k sebi. Za Boga pa ne bomo kmalu dosti dobri. Pravzaprav nikdar. Želim pa, da bi bili vedno boljši. In k temu bi pogostnejši obisk obhajilne mize veliko pripomogel. To sem vam hotel v nedeljo povedati.«

»Ali mislite, da bi bilo res tako?«

»Nisem vzel teh misli iz skrinje svoje modrosti. Bral sem jo v knjigi takih mož, ki so modrejši in pametnejši od mene.«

»Zbolelo nas je to, veste, ker smo mislili, da imate samo ženske za dobre, nas pa ne.«

Sv. Jakob v Ljubljani.

Sv. Ana

»Kar veseli me, da vas je zbolelo. To je znamenje, da boste šli na pot, katero sem vam pokazal.«

Mož se je poslovil in odšel.

Jaz pa sem šel na pokopališče in si mislil: Zdaj pa pridete na vrsto vi, dragi moji pokojni. Koliko bi si imeli povedati! Vi z zapuščenimi grobovi in vi, ki za vas ljubezen še živečih ni še ugasnila, vi stari in mladi, vi moji učenci in učenke, ve angelsko čiste duše, ki ste zapustile tek življenja na lahkih perutih in vi, ki vas je tuga in bridkost življenja pripeljala v kraj očiščevanja: kako vam je.

Obstal sem ob grobovih in obstal sem slednjič pri pokopališkem križu. V meni pa je vstala misel: Kako dobro nam je,

ker sv. vera nas uči,
in križ nam »sveti govori,
da snidemo se vsi nad zvezdami...

Janez Langerholz.

Luč z gora

Iz življenja mladega fanta. (Weiser-Jagodic.) — Nadaljevanje.

31. decembra, po obedu, smo se peljali v Medratz. Pred cerkvijo smo si sneli smučke in šli nato v sosedni hišici po strmih stopnicah navzgor. Naš poset je veljal znamenitemu izdelovalcu jasel, cerkveniku v Medratzu.

Skozi odprta vrata smo stopili v kuhinjo. Presenečena sva Oton in jaz obstala. Kaj takega še nisva bila videla: Iz obzidane peči se je vil dim v valujoči sopari navzgor proti stropu, kjer visel kakor oblak na sajastem zidu. Nad vrati je vlek el odprt dimnik valove vase. Ves strop in vse stene so bile zgoraj kakor oglje črne, oskorjene in zabrek le od razjedajočega dima. Starodavni leseni oboj, široko nizko ognjišče in svetle ponve iz medenine na leseni polici so dajali prostoru nekaj nenavadno ljubkega. Pristna, stara tirolska kuhinja! Imel sem občutek, kakor da sem po posebnem čaru nenadoma prestavljen v pretekli vek.

Med tem je Hinko potrkal na vrata. Stopili smo v malo izbico, v kateri je sedel ob oknu rezbar. V levici je držal les, v desnici rezbarski nožič. Prijazno se je ozrl v nas.

»Bog daj, Hans!« je zaklical Hinko.

Sedaj ga je spoznal. »To je pa Mollov Hinko!« Odložil je orodje, si obrisal ob predpasnik roko in nam jo ponudil v pozdrav.

Kmalu smo se veselo razgovarjali. Sedeli in stali smo okrog njega in poslušali, ko nam je razlagal svojo umetnost. Pokazal nam je mnogo kipcev, ki jih je dovršil zadnje tedne:

Pri fotografu

pastirje, kralje, poganjače kamel, konje, krave, osle in ovce. Liki so bili krasno izrezljani in z oljnatimi barvami lepo poslikani.

Potem smo ga opazovali, kako je rezljal glavo pastirca, kako je iz sirovega kosa lesa polagoma nastajala človeška glava, z očmi, ušesi, nosom in brado. Oton ni mogel več brzdati svojega začudenja. »Presneto!« je rekel, »sedaj pa vem, kaj je umetnost.« In je bil zelo ogorčen, ko smo se ob teh besedah zasmeli.

Preden smo se poslovili, je preprosti umetnik položil pred nas debelo knjigo in nas prosil, da bi se vanjo podpisali za spomin na obisk. Bilo je v albumu že več sto

Poletje

imen. Vsi štirje smo se podpisali. Potem smo mu hvaležno stisnili roko in šli. Zunaj na stopnicah smo si deli na rame smuči, šli dol in pomigali pred hišo še enkrat cerkovniku, ki smo pri njem doživeli tako prijetno urico.

Hinko se je obrnil proti Sonnensteinu.

»Kam gremo?« sem vprašal.

»K skakalnici!«

»Živio!« je vzkliknil Rudi. »To bo ime-nitno!«

Nisem prav vedel, kaj naj bi bilo, a slutil sem. Šli smo ob vznožju gore za robom gozda. Po nekaj minutah se je odprla med drevjem široka jasa. Z višave se je vila gladka gozdna steza v enakomerni vzbočenosti proti strmini: skakalnica.

»Ostanita tu!« je rekel Hinko in pokazal na rob smuškega tira.

Sedaj je razumel tudi Oton. Najprej se je zazrl proti strmini navzgor, nato pa se je obrnil k Hinkotu: »Ti se boš peljal tu navzdol?«

»Ne peljal, skočil bom!«

Oton ga je zadržal. Bilo mu je tesno; »Nikar, Hinko! Če skočiš tu doli, si zlomiš vse kosti.«

Hinko se je smejal: »Saj ni tako težko; se le zdi bolj nevarno kakor v resnici je, bosta videla!« Počasi je začel stopati v goro, Rudi je šel z njim. Gledala sva za njim, kako je med drevjem plezal navzgor. Na pol pota je Rudi obstal. Zato da bi meril daljavo skoka.

Ko je bil Hinko na vrhu, nama je pomigal, si mirno pripel smuči, vnovič pomigal in izginil za vzboklino.

Sedaj je postalo tudi meni nekoliko tesno pri srcu. Oton je od vznemirjenja stopical okoli. Z velikimi očmi sva buljila v točko, kjer bi se mogel Hinko vsak trenutek prikazati. — Tako sva stala nekaj minut.

Nenadoma se je tam gori bliskovito pojavil, kakor bi zrastle iz tal. Z iztegnjenimi rokami je šinil daleč ven preko hriba. Za trenutek se je zdelo, kakor da visi v zraku, potem pa je završal v divjem padcu navzdol.

Oton je zakričal in me od groze zgrabil za roko. Toda smuči so se zopet dotaknile tal, s tleskom so udarile ob sneg. Hinko se je z vso silo pognal navzven in dirjal preko strmine mimo naju. Njegov pogled je bil srepo obrnjen k nasprotni vzboklini. Še malo je zapeljal naprej, se vrgel okrog — in obstal.

Od zgoraj dol je klical Rudi: »Pet—in—tri—deset!«

Oton je bil bled v obraz. Tudi jaz sem začutil, da se nalahno tresem. Hinko pa ni kazal niti najmanjše tesnobe. Počasi je prišel nazaj k nama. Zadovoljno se je ozrl v skakalno pot. Njegove oči so bleščale in se veselo svetile,

celo telo se je nategnilo v zavesti izvršenega dejanja. Poln moči in svežosti je stal pred nama, — zmagovalec!

O, da bi ga bili videli pri tem skoku najini dunajski sošolci! Resna je bila ta moja misel. Povedal sem mu jo.

Naredil je z roko kretnjo, kakor da odbija to misel: »Potem najbrže sploh ne bi bil skakal.«

Domov grede nisem govoril skoraj nič. Zopet sem imel dovolj posla s svojimi mislimi. Hinko je bil brez dvoma najboljši in najhrabrejši dečko našega razreda. Hraber v vsakem oziru, — ne samo v boju za čistost in vero. — Odkod sta prihajala njegova svežost in njegov pogum v vseh stvareh? Odkod ta veselje, odkriti značaj? Bi se mogel tudi jaz do kaj takega dokopati? — Za to menda ni treba spovedi in maše. Toda nekaj od značaja teh gorjancev bi moral imeti, to mi je bilo jasno; močno, neuklonljivo voljo! Da bi hodil lastno pot zvesto in neovirano, brez ozira na zgled in govorjenje drugih...

Doma mi je teta izročila pismo, ki je popoldne prišlo. Iz naslova, natipkanega s strojem, nisem nič slutil, od koga je pismo. Dolgo sem ugibal. Ko sem ga potem odprl in prebral podpis, me je obšel neprijeten občutek. Pismo je bilo od Bernerja!

»Dragi Mirko!

V naglici par vrstic! Najprej vse najboljše za novo leto! Kako Ti je v »sveti deželi tirolski?« Vsekakor si navdušen od gorá, skoraj gotovo tudi od vasi in nje prebivalcev: narodnost, šege, domača gruda itd. Poznam ta cimet! Tvoj bratranec, ta sladki Hinko, seveda visi z vsemi nitmi na tem bimbamu. Upam, da si bo nabral iz vsega veliko moči, kajti ne bo mu lahko v novem letu. Moramo ga zavojevati! Imam zopet nove načrte!

Fant pazi, da tudi sam ne obvisiš in z razpetimi jadri ne zaplavaš v klerikalni tabor! Stvar je prekleto nalezljiva. V duhu Te že vidim, kako se plaziš po kolenih z rožnim vencem v roki. Lepa slika, kaj?

Pa — šalo v stran! Kar sem Ti hotel povedati, je to, da ne smeš pozabiti vplivati na svojega bratranca v našem smislu. V počitnicah je mnogo prilike za to. Moreš mi na ta način precej pot razrahljati. Za glavno bom že poskrbel sam. To pot se nam v resnici ne izmuzne!

Želim Ti dobrega odpočitka in mnogo zabave. Seveda se moraš tam zunaj mnogočemu odpovedati, a boš pozneje bolj priden, da boš zamujeno dohitel.

Kako se godi meni, si lahko misliš. Veselim se že Tvojih poročil po počitnicah. Ko boš zopet na Dunaju, boš šele prav spoznal, kako smešen in neumen je omejeni tirolski značaj: Zunaj drzen, znotraj plah.

Na svidenje!

Tvoj Kurt Berner.«

Pismo sem trikrat prebral, ga raztrgal in vržel v ogenj. Hinkotu nisem rekel o njem nobene besede. Sprva nisem prav vedel, ali naj se nad pisanjem smejem ali jezim. Toda na posled sem vzel stvar vendarle resno. In nenadoma sem z grozo občutil grozljivo neprijetno moč, ki je stala za vrsticami: satansko voljo Bernerjevo, da bi Hinkota na vsak način izkvaril. Vedel sem, da dokler mu bo količjak mogoče, ne bo odnehal zasledovati svojega cilja. — Za trenutek se mi je zdel Hinko brezupno izgubljen. Upira se in bori, ali pogloma bodo morale opešati njegove moči...

Toda tu sem dobil odgovor na svoj dvom: Oton mi je pripovedoval z veselim navdušenjem, da bo v novem letu s Hinkotom ustanovil na naši gimnaziji Marijino kongregacijo. Zadnje dni sta se bila o vsem potrebnem dogovorila. Oton bo v spodnjih treh razredih tiho in vneto pridobival člane, Hinko pa se bo spravil na razrede od četrtega naprej.

»Kako boš to naredil?« sem ga vprašal.

»Veš, vzel bom samo take, na katere se lahko zanesemo. V začetku nas ni treba dosti. Hinko pravi, bolje manj in tiste dobre!«

»Ali sploh veš, kaj je Marijina družba?«

Oton me je debelo pogledal, potem pa je deklamiral: »Marijina družba je ... je ... plesni krožek za judovske in protestantske srednješolce.«

Moral sem se smejati: »Ne smeš biti hud,« sem rekel. »Da veš, ti že verjamem. Menil sem samo, če ti je Hinko vse natanko razložil, kaj pomeni »marijansko« in tako dalje!«

Prikimal je. »Seveda! Hinko je govoril z gospodom pri salezijancih, veš, z onim, pri katerem sva bila pri spovedi. Ta mi je potem vse razložil. In s Hinkotom sva se natanko dogovorila, kako bova začela. Vse je v redu. Boš videl, jaz in Hinko bova naredila! Hang!«

Oton je prevzel iz Karla Maya navado, da je obljubo, ki mu je bila velika in sveta, podkrepil z »Howhg«. Rabil je to besedo le v pogovoru s tistimi, ki jim je zaupal. Takrat pa je značilo, da je vzel stvar bridko resno. —

Prekinil sem pogovor in šel gori v sobo. Tam sem se vržel v naslanjač in preudarjal:

Na eni strani Bernerjevi novi bojni načrti, na drugi strani Hinkotov načrt s kongregacijo...

Zmotil sem se. Bratranec ni bil v brambi. Pripravljal se je za naskok! Sveže in velikopotezno kakor vedno! Ne samo v našem razredu; od cele gimnazije je hotel zbrati četo, ki naj zvesto in strnjeno stoji pod katoliškim praporom!

Mojega brata je že pridobil; tako popolnoma in temeljito, da se je Oton postavil navdušeno že kot voditelj na njegovo stran.

Strašna radovednost me je prevzela, kako se bodo te stvari razvile. Stal sem med obema strankama, neudeležen, in vendar zaupnik obeh. Berner je bil lopov v mojih očeh, Hinko krasen dečko...

In vendar se mi je zdel Hinko vezan po svojem verskem nazoru, Berner pa svoboden in drzen. Zmago sem privoščil Hinkotu iz celega srca. Toda v notranjosti stopiti na njegovo stran...? — Ne!

Zgrozil sem se pred duševno vezanostjo.

In vendar je bila za njo prava prostost! Čutil sem to. Se divje boril zoper njo; je nisem hotel videti...

Moj Bog! Že zopet v boju s samim seboj!

Vstal sem in stopil k oknu.

Nad gorami so plule zvezde po temnem večernem nebu. Migale so v mirni prelesti nizdol. —

Naj se skale razdrobe ko drobče se steklo, naj se vsa človeška dela razbijejo in razpadejo: — visoko tam gori hodijo milijarde solnc v svetovnem prostoru nespremenljivo svoje od Stvarnika začrtane poti...

Neki glas v mojem srcu je vpil hrepeneče navzgor po miru in pokoju. — Toda zvezde so ostale mrzle in neme. Moral sem v novo leto, novim bojem nasproti, — in novemu padcu! Ali torej ni bilo mogoče, da bi premagal svojo šibkost? Da bi postal čist, plemenit človek? —

Hiteči koraki so zažrmeli po stopnicah. »Mirko, jest!« Bil je Oton.

Ko je videl, da sem sam, je prišel k meni in mi dal roko: »Mirko, želim ti že zdaj vse najboljše za novo leto!«

»Hvala, Oton!« sem odvrnil in mu priščno stisnil roko. »Tudi jaz ti želim vse dobro.«

Navdušeno je prikimal. Njegove oči so se žarko svetile: »O, da, Mirkec, boš videl, da bo lepo! Hinko in jaz bova imela grozno veliko posla v tem letu!«

Vnovič sem mu dal roko in ga potem objel preko ramen; tako sva šla navzdol k večerji za Silvestrovo. (Dalje.)

IZ ŽIVLJENJA CERKVE

Tri četrte stoletja. Zadnjega maja t. l. je dovršil sedanjí papež Pij XI. že 75. pomlad. Deset let pa že nosi breme najvišje pastirske službe, ki mu naklada dan na dan nove skrbi. Boli ga zlasti sedanja stiska narodov. V zadnji okrožnici nudi poln očetovske ljubezni uspešno sredstvo, ki bi mirnim potom rešilo ljudstva iz sedanjih težav, če bi bila resna volja povsod, zlasti pri tistih mogočnih sebičnejših, ki ne marajo poznati ne ljubezni do Boga ne do bližnjega.

Bazilika sv. Antona v Padovi je bila prepisana te dni kot last svete stolice. Po pogodbi z državo ima cerkvena država razen nekaterih zavodov in poslopij v Rimu kot svojo lastnino še baziliko svetega Antona, baziliko sv. Nikolaja v Bari-ju in »Santa Casa« v Loretu.

V 24 jezikih. Na binkošno nedeljo je vatikanska radio-oddajna postaja prenašala začetek slovesne službe božje iz bazilike sv. Petra. Nato pa so govorili v širni svet v 24 jezikih; čitali so zastopniki 24 narodov binkoštni list in evangelij.

Napredek misijonstva. Deset let je že na prestolu sv. Petra papež Pij XI. V tem času se je katoliško misijonstvo močno okrepilo in utrdilo, saj je bilo odposlanih v tuje, poganške kraje nič manj ko 4000 novih misijonarjev; število domačih duhovnikov v misijonskih deželah se je dvignilo od 2670 na 4000; 123 novih misijonskih postaj je bilo ustanovljenih.

92 letna romarica sprejeta pri sv. očetu. Med tujimi romarji, ki so bili nedavno v avdienci pri papežu Piju XI., je bila tudi 92 letna Terezija Kopp iz Oberammergau na Bavarskem. Sedaj je bila že četrtrič v Rimu: trikrat je napravila to dolgo pot peš, sedaj — četrtrič — se je poslužila vožnje z vlakom. Ko je bila pripuščena, da je poljubila svetemu očetu roko, je zaklicala: »Na svidenje prihodnje leto!« Papež se je nasmehnil in odgovoril: »Da, da, pričakujemo vas prihodnje leto zopet!«

Za dunajskega nadškofa je izbran dosedanjí graški nadškof dr. Pavlikovski. Po prej je bil vojaški škof.

Najsvetejši dan... Znani francoski poveljnik zračnega brodogoja, polkovnik Pierre, je po 21 službenih letih pri vojakih postal redovnik (kongr. pri St. Sulpice) in je sedaj novomašnik. Ko je opravil prvič svetlo mašo, je imel na svoje nekdanje tovariše kratek govor. Pouda-

ril je, »da je ta dan najlepši v njegovem življenju. Po razburljivi službi, po strahotah, ki jih je doživel v svetovni vojski, uživa sedaj dušni mir in srečo novega poklica.«

Mladostni svetnik. Kardinal in nadškof Verdier v Parizu je sklical škofijsko sodišče, ki naj začne preiskovati življenje pariškega dečka Gvidona Fongalland-skega. Umril je v sluhu svetosti l. 1925, ko mu je bilo šele 11 let. Nebroj uslišanih prošenj mu pripisujejo. Že 650.000 oseb se je priglasilo, ki zahtevajo s svojimi podpisi, naj Cerkev pospeši delo, da se † Gvidon prišteje med svetnike. Tudi 10 nadškofov 39 škofov in okrog 500 duhovnikov je spomenico podpisalo.

Nov škof domačin na Kitajskem. 24. aprila je bil v kraju Chaoshien (Hopeh — na Kitajskem) posvečen za škofa kitajski duhovnik Tschang. Za to slovesnost se je zbrala ogromna množica vernikov od blizu in daleč. Navzoč je bil tudi papežev zastopnik iz Pekinga. Ganljivi obredi so napravili v vseh globok vtis. Cerkev in ulice so bile okrašene s cerkvenimi in kitajskimi zastavami.

Cerkveni letopis izkazuje 56 kardinalov (29 inozemskih in 26 italijanskih). Vseh patriarhov, nadškofov, škofov in cerkvenopravnih pooblaščenecv (vikarjev, apostolskih prefektov) je sedaj 1609. Od teh jih je v Evropi 673, v Ameriki 545, v Aziji 277, v Afriki 140, v Avstraliji 47. — Sveta stolica vzdržuje v 37 državah diplomatska zastopstva, 22 pa ima apostolskih delegatov brez diplomatskega značaja.

Kako je zdaj na Španskem... Nedavno so sprejeli pravosodnega ministra na kolodvoru mesta Cadix. Prišli so tudi zavedni katoličani, ki so ministra pozdravili s klici: »Slava Kristusu Kralju, žive! katoliška Španija!« Nekaj oseb v spremstvu ministrovem se je razkačilo. Nastal je pretep, da je moralo redarstvo vmes poseči. Nekatere, ki so ministra sprejeli s krščanskim pozdravom, so izsledili. Guverner jih je obsodil in vsakemu naložil 500 pezet kazni. — V mestu Jurat je pa državni tožitelj klical pred sodišče dva bogokletneža; razrušila sta petero križev, ki jih je ljudstvo zelo častilo, zlasti ker so bili dragocen spomin na starodavne čase. Državni pravdnik je predlagal poleg denarne kazni še dve leti zapora. Sodni dvor ju je pa docela oprostil. — Zasledili so one dni okrož-

nico španskih framonov, ki se v nji poudarja to-le: »Španska republika je naše (framonsko) delo... Lahko se trdi, da je ta republika popolna podoba framonovskih nauk in načel... Tu je utelešen naš duh...« (Okrožnico je objavil filipinski list »Ang Atong Kabilin«.)

Prevarani. Iz Rusije so se vrnili v Baesweiler (v Porenju) trije komunisti. Oktobra (1931) so se kot goreči oboževalci sovjetskega »paradiža« izselili z družinami vred v Rusijo, češ, da bodo tam našli srečo. Doživeli so pa brezmejno razočaranje. Sedaj pripovedujejo o neznosni bedi in žalostnih izkušnjah. Kot berači so prišli nazaj. Ob vse prejšnje prihranke in ob ves izkupiček nekdanjega pohaštva so sedaj... Pa so o enakih prevarancih časopisi že večkrat poročali.

V Mannheim je došel iz Rusije bivši protestantski pastor Eckert kot pristen komunist, pa je zato iz verske občine izključen. Odkrito pa prizna, da »Rusija ni paradiž, marveč bojišče«; tudi ne taji, da boljševiška vlada zatira cerkev in vernike. »Marsikateri delavec želi zopet nazaj v Nemčijo, kajti tu se delavstvu mnogo bolje godi,« — izjavlja Eckert sam.

Živ pokopan. Iz Veiheifu (Human) na Kitajskem sporočajo, da so roparji nenadoma odpeljali domačina, duhovnika P. Gabrijela Liu. Penoči so ga napadli in mu zavezali oči, zamašili ušesa, zvezali noge in roke. Nato so ga vrgli v neko jamo, kjer so spravljali krompir. Odprtno so zamašili z veliko skalo. P. Liu je bil ves sključen in v duplini še pokonci stati ni mogel. 27 dni so ga mučili v takem zaporu, nato so ga izpustili. Njegovo zdravje je uničeno, vendar je upati, da bo še mogel opravljati misijonsko službo.

Šmarnično praznovanje je tudi letos vabilo vernike k Marijinim oltarjem in polnilo cerkve. Razveseljivo je, da se je tudi Ljubljana tako vneto oprijela te lepe pobožnosti in da so bila tudi ljubljanska svetišča ob majniških pridigah kar oblegana. Prav je, da se krepí ljubezen do Marije, saj »Marijini otroci ne bodo pogubljeni«, kar je v zadnjem govoru naglašal tudi v stolnici majniški pridigar p. Odilon Mekinda O. M. Cap. Seveda je dostavil pojasnilo, kdo ima pravico do tega srečnega naslova. Otrok Marijin ima pravo ljubezen do nebeške Matere; ta ljubezen se pa ne da ločiti od ljubezni do Jezusa.

Naj se torej v vseh častilcih Marijinih trajno krepí obojna ljubezen! Naj ne bo nikogar, ki bi se z majnikom poslovil od Marije. Ljubezen do Marije ne sme pojemati in pešati, marveč mora rasti in napredovati, potem se

bodo tudi naše Marijine družbe — predvsem fantovske — poživile in ustalile. Bog daj!

Evharistično slavlje v Sarajevu. Otožnost razjeda človeku srce, ko prihajajo iz vseh delov sveta povečini le žalostne novice, ko vidi, kako so zbegani narodi, zbegani po stiskah in nesrečah, zavajajo v največjo nesrečo — v odpad od Boga. Svetle točke v tej razrvanosti in nesreči so evharistični kongresi, kjer se ljudstvu zopet utrdi zavest, da ima v svoji sredi božjega Zveličarja, ki je naša moč, tolažba in rešitev v vseh težavah zemeljskega življenja.

Evharistični kongres v Sarajevu je bila srečna zamisel, ki je združila ogromne množice vernega naroda v ljubezni do evharističnega Zveličarja. Važnost te proslave je poudaril sam sveti oče Pij XI., ki je za svojega zastopnika za to priliko pooblastil belgrajskega nuncija nadškofa Hermenegilda Pellegrinetti-ja. Ob njegovi strani so se zbrali skoraj vsi jugoslovanski katoliški škofje, tudi ljubljanski škof dr. Gr. Rožman, nadškof dr. Jeglič in lavantinski pomožni škof dr. I. J. Tomažič.

Vsa zborovanja, predavanja odličnih govornikov, ogromni sprevidi kulturnih društev, vse pevske, vse cerkvene in izvincerkvene prireditve in verske vaje v dneh evharističnega kongresa so imele samo vzvišeni cilj: proslaviti evharističnega Zveličarja tako, kakor najlepše more človeška slabost. Višek vse proslave je bila procesija z Najsvetejšim. To veličastno slavlje je bilo res pravo poklonstvo vernega naroda božjemu Odrešeniku v presveti Evharistiji.

Vrste nočnih častilcev v ljubljanski stolnici se množe, ali ne v tolikem številu, kakor bi bilo želeli. Pri zadnjem sestanku (5. junija) so možje in fantje, ki se zbirajo vsako noč pred prvim petkom pred tabernakljem in presveto Srce Jezusovo z glasno molitvijo časte, so sklenili, da bodo z osebnim nagovarjanjem pridobivali Jezusu novih nočnih stražnikov. Tudi »Bogoljub« ponovno karmoč priporoča to res ganljivo pobožnost, ki je osobito za sedanje čase tako umestna in potrebna. V stiskah naših dni ne zadostuje samo molitev, kakor naglašajo sveti oče v zadnji okrožnici, marveč se je treba v zadoščenje božjemu Srcu tudi žrtvovati, če naj pričakujemo božjega usmiljenja in pomoči. Ali ni najlepša žrtev, če si pred vsakim prvim petkom v mesecu odtrgamo eno nočno uro in jo prebijemo v skupni goreči molitvi pred Najsvetejšim! — Z veseljem sporočamo, da se nam pridružujejo tudi akademiki-visokošolci, ki so si izbrali drugo uro. Pa tudi iz vrst starejše inteligence se je že oglasil ta in oni in prišel med nas. Pa koliko jih je še, ki jih tem potom vabimo; prepričali se bodo, kako ganljivo je, v nočni tihoti bdeti

pri Jezusu, pa tudi koliko utehe, notranjega miru in sreče užije človek v takih urah. Kdaj pa nam bodo te žrtve v največjo tolažbo? Gotovo ob smrtni uri!

Opozarjamo na nočno češčenje osobito one moške osebe, ki imajo nočno zaposlenje in ki jim služba odkazuje delo pozno v noč. Kaj, ko bi eno uro na mesec še dodali in jo darovali presvetemu Srcu Jezusovemu!

Pogum! Kar v naše vrste! Knjige so na razpolago v cerkvi. Pričakujemo, da bo voditelj nočnih častilcev, ravnatelj I. Rakovec, v kratkem sprejel mnogo novih priglasičencev in prijateljev Jezusovih.

Po Mariji k Jezusu

Braslovče. Na praznik Marijinega označenja je naša dekleška Marijina družba imela svoje trinajsto letno zborovanje. Po pozdravu odličnih gostov je otvorila prednica skupščino, nakar je sledilo nekaj primernih deklamacij. Tajnica je nato podala letno poročilo. V družbi je sedaj 100 članic. V preteklem letu je imela družba 8 govorov in petkrat skupno sv. obhajilo. Odbor je imel 10 sej. Družba ima tri odseke: Evharistični, tiskovni, ki je združen z misijonskim, in olepševalni. Krasen je bil govor navzočega profesorja Kovačiča iz Celja, ki nam je opisal lepoto Marijine brezmadežne duše in njeno neizmerno ljubezen do Boga in bližnjega. Končno smo še dekleta opozorile, naj skrbje v svojem krogu za naraščaj družbe. Odšle smo polne svetega navdušenja za prelepo družbo in službo Marijino. Tajnica.

Hrušica (Stopiče). Prav nepričakovano je letos, dne 1. aprila, vprav na prvi petek po kratki a mučni bolezni poklical Bog k sebi vzorno članico naše dekleške Marijine družbe Ano Brulc v starosti 47 let. Pokojna je bila vestna članica od začetka. Več let je bila obenem svetovalka tretjega reda. Dičile so jo zlasti krepost ponižnosti, pobožnosti in ljubezni do bližnjega. Vneta je bila za lepo petje. Nbroj Marijinih pesmi je prepela. Skrbna je bila tudi za lepoto hiše božje. Kljub daljnemu potu je rada zahajala v cerkev tudi k popoldanski službi božji; nikdar je ni manjkalo pri molitveni uri. Moč in vnemo je črpala v pogostnem prejemanju sv. obhajila in v molitvi rožnega venca, ki jo je zvesto opravljala še v zadnjem hudem trpljenju. Dekleta iz Marijine družbe so ji doma in na pokopališču zapele v slovo ter jo spremile z zastavo do groba.

Kostanjevica. 11. aprila je v Ljubljani nenadoma umrla zgledna članica tukajšnje Marijine družbe Tončka Gal iz Orehovca. Njeno

življenje je bilo lep zgled družbenicam in vsem dekletom. Njeno največje veselje je bil Jezus v presv. Evharistiji, ki ga je pogosto prejela, ter Marijina družba. Bila je zelo vesele narave, a vendar jo je — kakor vsako dobro Marijino hčerko — vedno žalostilo, če je videla, da si marsikatera članica išče veselja izven Marijine družbe. Veselila se je pa vsakega napredka v Marijini družbi. Za Marijo in njeno čast ji ni bila nikoli nobena reč pretežka. Bila je povsod priljubljena, kar je pričal tudi njen pogreb. Naj sedaj tam ob prestolu svoje in naše Matere prosi za vse Marijine otroke.

Razno

ODMEVI DUHOVNIH VAJ.

Oni teden po Veliki noči, ko je bil ves svet še poln aleluje, so v uršulinskem samostanu v Ljubljani opravljale akademkinje tridnevne zaprte duhovne vaje. Kako doživlja tudi človek višje izobrazbe srečo bližine božje in srčnega miru, ki ga najde v duhovnih vajah, o tem naj pričajo nekatere izjave udeleženk samih, ki jih objavljamo z njihovim dovoljenjem.

»V teh duhovnih vajah sem našla mnogo več, kakor bi si bila kdaj mislila. Vse težave, ki sem jih občutila prej, so izginile. Zdi se mi, da so se mi vrnila blažena otroška leta. Tako srečna, kakor sem sedaj, še nisem bila nikoli. — Toliko raznovrstnega trpljenja je že prišlo nadme, da nisem več poznala brezskrbnega otroškega smeha... Zdaj, po teh duhovnih vajah in po tej temeljiti spovedi pa čutim, da sem onih viharjev za dolgo, morda za vedno rešena. — Šele sedaj vidim, kako malo zadovoljstva mi more nuditi sam študij. Me akademkinje smo po mojem mnenju duhovnih vaj prav posebno potrebne, saj je na univerzi toliko stvari, ki nas lahko odvrnejo od Boga ali nas vsaj versko ohladijo.«

Po opravljeni spovedi je ena izmed udeleženk izjavila: »Zdaj ne morem več molčati. Še nikdar v življenju nisem bila tako vesela. Ko sem šla od spovednice, bi bila najrajši sredi kapele poskočila in zavriskala.«

Druga je prišla po spovedi k sestri in ji solznih oči rekla: »Castita sestra, moram se vam posebej zahvaliti, da ste me še enkrat povabili k duhovnim vajam: Kako sem vam hvaležna! Človek se zunaj nikdar tako ne poglobi; — sama nisem vedela, kako sem jih bila potrebna!« — Ista je na prav originalen način dala izraza svojim čuvstvom, ko je zapala tovarišici: »Veš, prvi večer mi je bilo tako čudno, da bi se bila najrajši po vrvi spustila doli v Nunsko ulico, — zdaj bi pa po vrvi gori splezala, če bi se dalo.«

»To so bile moje prve duhovne vaje,« piše tretja. »Mnogo sem pričakovala od njih. Prvi dan nisem bila zadovoljna, ker nisem mogla prav duševno sodelovati. Bila sem mrzla in neobčutna, in hudo mi je bilo radi tega. Po razgovoru z gosp. voditeljem pa sem se umirila. Utrdilo se je v meni, kar je bilo omajanega... Prihodnje leto želim opraviti duhovne vaje še bolje nego letos. In prvo, kar hočem zdaj storiti, je, da pripeljem svojo sestro na pravo pot. Ne bom mirovala prej, da tudi ona pride k duhovnim vajam.«

»Duhovne vaje so me čisto spremenile. Prej sem bila silno občutljiva; nihče mi ni smel besedice reči. Zdaj pa take stvari kar tiho spravim in se skušam še veseliti, da morem z malo žrtvijo razveseliti Jezusa. — Vsak večer vzamem knjižico s svojimi zapiski, tam nekoliko čitam in še kaj zabeležim. Med dnevom sem tako zaposlena; to je pa moja urica.«

Ob slovesu so solze več govorile kakor besede, pa tudi te so marsikaj povedale. »Ali res moramo že iti? Zakaj ni šele začetek! O ko bi bilo to vsaj dvakrat na leto! Kako hitro je minulo!« Itd.

Vsak dan duhovnih vaj so udeleženske čitale besedilo sv. maše v latinskem jeziku. Tu so se jim odprle dotlej nepoznane lepote svetle liturgije. »Krona vsega je bila naša vsakdanja sv. maša,« tako so izjavljale. »Doslaj mi je bilo večkrat dolgčas pri sv. maši, odslej mi pa ne bo več! — Zdaj šele slutim, kaj nam je sv. maša. — Dozdaj res nisem znala biti prav pri sv. maši, nihče me ni tako učil. — Od duhovnih vaj sèm grem večkrat k sveti maši, ker je tako lepo, če z mašnikom molim iste molitve.« Itd. Mimogrede bodi omenjeno, da so si že vse udeleženske letošnjih in lanskih duhovnih vaj nabavile mašno knjigo, »misale«, ki jo z velikim veseljem uporabljajo.

Po duhovnih vajah so prihajali v samostan pismeni odmevi onih božjih dni.

»Tako mi je te dni tiho in veselo v srcu! Še nikdar nisem čutila takega veselja za delo kot sedaj. — V ponedeljek se mi je pa tako stožilo pa latinskem besedilu sv. maše, kakor da bi že ne vem kako dolgo molila iz »misale«. — Zdaj odhajam v Z. Ko mi bo dolgčas in tesno med tujimi ljudmi, bom mislila na vaš lep dom in na vse čiste trenutke, ki sem jih tam preživela... Zelo sem srečna.«

»Po duhovnih vajah sem veliko boljše volje, kar pogumna se zdim sama sebi. — Vsak večer prečitam par svojih beležk iz onih dni, in mi je tako lepo! Prej sem se včasih čutila sèmo in zapuščeno; zdaj pa vedno čutim, da to ni res, da sem vedno otrok božji, da nisem nikdar sama...«

»Kar nisem se mogla sprijazniti z mislijo, da smo že končale duhovne vaje. Sedaj sem zopet v starem redu, misli pa mi tako rade hite nazaj. Bog plačaj vso ljubezen, ki ste mi jo izkazali tekom onih velikih dni.«

»Ne morete si misliti, kako mi je bilo, ko sem šla po stopnicah doli in so se zaprla samostanska vrata za menoj... Po poti sem si želela, da bi se vlak obrnil in me odpeljal nazaj. Kar bala sem se prestopiti spet prag v nemir sveta. V K. mi je vse tuje, kot da nisem še nikdar hodila tod. — Silna želja po nečem lepem je v meni, in silno hrepenenje...«

»Kako lepo je bilo pri duhovnih vajah! Nikoli bi ne bila mislila, da more biti človek tako srečen v molku in molitvi. Oni dnevi so kakor zelenica v puščavi mojega težkega življenja, in spomin nanje mi je vselej kakor božajoč, hladilen vetrič.«

»Zdaj, ko sem doma, se vam moram še enkrat z vsem srcem zahvaliti za vso blaženost onih dni. Kako nebeško je bilo! Skoraj misliti ne smem na ta čas, tako bi si ga želela nazaj. Kapelica z oknom za oltarjem, srečni trenutki na koru, vrt s kapelico in tihimi stezicami in blaženimi koticami, križ v obednici in naša spalnica... vse, vse mi je bilo tako reizmerno drago! Komaj sem prišla domov, že sem spoznala veliko razliko: pri vas sam mir in sam Bog, zunaj sama raztresenost. Prej sem dve leti iskala Jezusa, a se mi je vedno skrival, v samostanu pa sem ga našla koj prvi večer za onim omreženim oknom... Zdaj sem spoznala, da me more osrečiti samo Jezus.«

Še in še bi mogli navajati podobne izjave, ki vse pričajo, kako bogato je milost božja v onih dneh sijala v duše in tam delala čuda. Marsikatero, morda najlepše strani povesti teh dni pa se pač ne bodo čitale na zemlji... S. K.

NAŠE SLIKE

Sv. Ignacij Lojolski. Slika krasi oltar na listni strani župne cerkve sv. Jakoba v Ljubljani. Svetnik plava proti nebeškim višavam. Angel drži knjigo z Ignacijevim rekom: Vse na večjo čast božjo. Spodaj se mu priporočajo bolniki. V letopisu je zapisano, da je slika delo Nikolaja Bambina v Benetkah iz l. 1714. Slika je res bila naročena pri Bambinu, toda izdelal jo je drug umetnik prav mojstrsko.

Sv. Ana z Marijo in sv. Joahimom. Slika se nahaja v cerkvi sv. Jakoba v Ljubljani. Izdelana je bila v Bambinovi delavnici l. 1724. Za vzorec je rabil slikar Murillovo sliko. V. S.

Poizvedovanje. V Ameriki je umrl Rudolf John (Ivan) iz Dole. Zapustil je nekaj premoženja. V domovini ima sestro Marijo. Izseljeni-

ški komisariat v Zagrebu (Kamenita ul. 15) jo poziva, naj se zgasi in prinese s seboj potrebne rodbinske listine od župnijskega urada svojega kraja, ki je iz njih razvidno sorodstvo s pokojnim.

Dobre knjige

Vaja v krščanski popolnosti. Drugi zvezek druge knjige. Ljubljana 1932. Izdal in založil: Glasnik Presv. Srca Jezusovega. Cena zvezku s poštnino vred 10 Din. — Ta zvezek znanega Rodríguezovega dela zelo obširno in temeljito razpravlja o ponižnosti in o skušnjavah. Prednost tega dela v tem, da je pisano zelo poljudno in praktično. Čitateljem bo mnogo koristilo v boju za sveto življenje. Priporočamo!

Marija, mati milosti. Šmarnice. Spisal † dr. Josip Lesar. V zbirki »Nebeške rože« V.—VI. — Posebej naročene stanejo v mehki vezavi 30 Din; elegantno vezane 40 Din. Naročnino sprejema: uprava, Komenskega ul. 12 v Ljubljani.

Pokojni prelat je proste ure porabil v to, da je mnogo pisal in sestavljal, četudi ni nameraval vsega dati javnosti. V zapuščini je bilo več neobjavljenih rokopisov. Šmarnice je pa pisaval več let in bi jih bil tudi izročil v natis, če bi ne bilo vsako leto že zgodaj napovedanih več ali vsaj ena druga šmarnična knjiga. V svoji skromnosti se ni silil v ospredje. Kanonik Al. Stroj je sedaj kot izvršilec oporoke objavil tudi dr. Lesarja šmarnično knjigo, kateri je dal rajni pisatelj naslov »Marija, mati milosti«. Mesec maj je sicer za nami, a knjiga ima trajno vrednost za vse častilce Marijine, za govornike, za duhovno berilo idr. — Delo je temeljito, dobro premišljeno, lahko umljivo.

Stopil bom k oltarju. Slovenska maša za mešani zbor deloma z orglami, zložil Mat. Tomc. Odobril šk. ord. v Ljubljani. Kamnotisk Jug. tiskarne, založba Jugosl. knjigarnar v Ljubljani. Cena 20 Din. Glasovi po 4 Din. G. J. Pucelj je zložil novo besedilo za vse dele svete maše; prof. Tomc jih je pa vglasbil. Čitatelji, ki imajo priliko, da poslušajo sporede ljublj. Radio-odd. postaje, so mogli to novo glasbeno delo slišati na lastna ušesa. Mogočno učinkuje. Seveda mora biti zbor, razmerno spret in dobro naučen. Hvalimo, da smo dobili liturgično besedilo in napeve za celo mašo. S tem se pospešuje pravilna udeležba pri sv. daritvi, kar sedanje liturgično gibanje doseči želi.

Svete pesmice. Uredil Vinko Vodopivec. — Gorica 1932. Izdala goriška Mohorjeva družba. Tiskala »Katoliška tiskarna« v Gorici. (Sodalizijo di S. Ermacora, via Orzoni 38.)

Ta nova pesmarica ima 106 napevov za ljudsko petje v cerkvah. Cena za izvod, všteti poštnino in priporočnino, Din 60.— V zbirki je vpoštevano celotno cerkveno leto. Vsebuje najbolj znane, udomačene cerkvene popevke. Zastopani so skladatelji: Rihar, Vavken, Foerster, Hribar, Cvek, Premrl, Sattner, Belar, Hladnik, Kimovec, Vodopivec, Laharnar, Potočnik, Gruber, Zupan, Traven, Fajgelj, Klinar idr.

Prireditvev nekaterih pesmi je prav posrečena, vsa ureditev hvale vredna. Pesmarice bodo povsod veseli, kjer jo bodo naročili.

Vodopivec Vinko: Ave Maria — Marijine pesmi za moški zbor. Samozaložba. Gorica 1932.

Skladatelj V. Vodopivec je uredil in izdal v samozaložbi pričujočo zbirko 16 Marijinih pesmi za moški zbor — 12 splošnih Marijinih pesmi in 4 šmarnične. V zbirki so pesmi goriških skladateljev E. Komela (5), Iv. Laharnar-ja (4) in V. Vo-

dopivca (7). Pesmi so pevne, harmonično ubrane, po večini mehko zvane in brez posebnih trdot, priproste ter dobro uporabljive na naših podeželskih korih. Zbirko toplo pozdravljamo in priporočamo. Prodaja se v Katol. knjigarni v Gorici (Libreria Cattolica, Gorizia.)

Odgovori

»Vaja kršč. popolnosti« pravi, naj bo človek neobčuten za hvalo in grajo itd. Ali mora tudi posel to navodilo izvajati? ... Ali naj mu bo vseeno, če je gospodar z njim zadovoljen, če ga graja, da si nič ne zagreši...

Knjiga, ki jo prebirate, govori o popolnosti. Gotovo je za človeka velika pobuda, ko se trudi, da bi delo dobro izvršil in dobi za to tudi priznanje. Človek, ki hrepeni po popolnosti, se pa trudi, da ohrani mirno kri, četudi tega priznanja ni, ali če mora doživeti — kar se velikokrat zgodi — grajo in zapostavljanje kljub temu, da si je pošteno potrudil izpolniti božjo voljo in voljo predstojnikov. Kdor se ob takem ravnanju žalosti, ali kdor kaj potoži, s tem še ni rečeno, da je že grešil, — znak popolnosti pa to ni.

M. M.: Ali morem oskrbeti svete maše, dokler sem živa in na kakšen namen?

Cerkveni zakonik pravi: Sv. maša se sme darovati za vse žive in za vse duše v vicah. Cerkev nikogar popolnoma ne izključuje od dobrot svetih maše. — Sadov svete maše pa ne morejo biti deležni: zveličani in nebesih, pogubljeni v peklju in otroci, ki so umrli brez sv. krsta.

(Na tretje vprašanje: Dotična pobožnostna vaja ni navezana na gotovo cerkev.)

Ali bi povedali naslov ss. predragocene Krvi?

Na to vprašanje smo odgovorili v 12. številanskega »Božjega«.

Izpopolnjujemo odgovor, da opozorimo še na samostan Nazaret pri Banjaluki v Bosni. Ustanovitelj bl. Kaspar Bufalo, † 1837 v Rimu. Omenjene sestre imajo šole in tovarno za volneno blago. So tudi Slovenke zraven.

Prosim, če bi naznanili naslov čč. sester frančiškanskih Marijinih misijonark.

Ljubljana, Gorupova ulica št. 17.

Kranj — R. B.: V list spadajo odgovori, ki imajo od njih korist vsi čitatelji. Vaša zadeva je osebna. Z enim vprašanjem pri spovedniku, ki ste pri njem opravili dolgo spoved, boste dobili pojasnilo.

Kaj naj storim, če se mi krivično podtika greh?

Ko gre za dobro ime, smete zapreti s tožbo pred sodiščem, osobito, če dotični osebi obrekovanje širita. Molčati v takem slučaju bi se reklo priznavati krivdo.

Ali je to že znamenje poklica za samostan, če sem odbila ženina, ko me zakon ne veseli in do ženina nisem imela nagnjenja?

Samo to še ni jasn dokaz, da Vas Bog kliče v redovno življenje. — Seznanite se poprej z bremenom, ki jih sprejemajo po popolnosti hrepeneče osebe onega reda, ki se zanj zanimате.

Ali je to ponižnost, če mi oče očita, da ne grem iz pravega namena v cerkev?

Gotovo je znak ponižnosti in je še krepost, če človek krivico voljno trpi. Smete pa take očitke prijazno zavrniti, češ, »čemu bi se radi ljudi trudila? Bog je, ki mi bo povrnil. Lep zgled je pa tudi nekaj vreden!«

(To, kar ste tu povedali, ni opravljanje, ker osebe niste izdali in ste iskali le pouka. — Glede denarnih vlog, ne vemo, čemu bi imeli Vi kako krivdo.)

Opazovanja

Modrost iz ust otroka. Dolgo je že tega, ko je bila francoskemu učenjaku Diderot-u predstavljena 7letna deklica, ki je s svojimi duhovitimi odgovori presenečala tudi učene ljudi. Nikoli ni bila v zadregi za odgovor, pri tem pa je ohranila prikupljivo in preprosto otročnost. Učenjak Diderot je zastavil več vprašanj, ki bi mogla v zadrego spraviti tudi odraslega človeka.

Deklica ni čutila nobene težave. Navzoč je bil tudi nadškof iz Reims-a; ni si mogel narediti prave sodbe, je-li dekletce naučeno, ali pa ima od Boga tako darovitost. Vzame pomarančo, ki je bila v košarici in pravi smehljaje: »Glej, to-le pomarančo ti dam, če mi poveš, kje je Bog?« Otrok se ozre na košarico in de, ne da bi kaj pomišljal: »Jaz pa vam dam, gospod škof, vso košarico in vse oranže, če mi poveste, kje Boga ni!«

Mati v šoli božjega Zveličarja. Neki pregovor pravi: »Ker ljubi Bog ni maral vsega sam storiti, je ustvaril matere.« Da, v sedanjih časih — če po človeško govorimo — so matere Bogu desna roka. Mati polaga temelj krščanski vzgoji, še preden more duhovnik vplivati na otrokovo dušo; pa tudi potem je sodelovanje materino pri vzgoji neobhodno potrebno.

Božji Zveličar v tabernaklju ji daje pouk o vzvišeni nalogi, časti in odgovornosti materinstva. Govori ji neprestano: »Kar storiš s v o j e m u otroku, si m e n i storila.« »Svojim angelom sem zapovedal, da tvoje otroke varujejo; ti si pa vidna varihinja. Iz tvojih rok jih bom zahteval zopet.« — Kristus v tabernaklju je materi ne le učitelj, marveč tudi pomočnik in svetovalc. Če mater vznemirjajo skrbi, pa ni nikogar, ki bi jo razumel, kam naj gre? Pred tabernakelj. Od tam ne bo šla brez tolažbe. (P. Werner.)

Odpustki za mesec julij 1932

1. Petek, prvi v mesecu. Presv. Kri Jez. P. o.: a) vsem, ki prejmejo pravno sv. obhajilo, nekoliko premišlujejo dobrotljivost presv. Srca in molijo po namenu sv. očeta; b) udom br. presv. Srca Jez.; c) istim kakor 7. dan; d) udom družbe sv. Petra Klaverja pod navadnimi pogoji.

2. Sobota, prva v mesecu. Marijino obiskanje. P. o. a) vsem, ki prejmejo sv. zakramente, opravijo kake pobožne vaje na čast Brezmadežni, da nekoliko zadostijo za njej storjena razžaljenja in molijo po namenu sv. očeta; b) udom rožnovenske br. v katerikoli cerkvi; c) udom škapulirske br. karmelske M. b. v redovni cerkvi, kjer te ni, pa v župni.

3. Nedelja, prva v mesecu. Udom rožnovenske br. trije p. o. 1. če v bratovski kapeli molijo po namenu sv. očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim sv. Rešnjim Telesom. P. o.: a) udom br. Presv. Srca Jezusovega; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir.

6. Sreda, prva v mesecu. P. o. vsem, ki opravijo kake pobožne vaje na čast sv. Jožefu in molijo po namenu sv. očeta.

7. Četrtek, prvi v mesecu. P. o. udom br. sv. R. Telesa v bratovski cerkvi; če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v župni cerkvi.

8. Petek. Sv. Elizabeta Port. P. o. vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Frančiška; tretjerednikom tudi v župni cerkvi, kjer ni redovne.

9. Sobota. Sv. Nikolaj in tovariši. P. o. istim kakor včeraj.

10. Nedelja. Zadnja slovesnost sv. Cirila in Metoda. Sv. Veronika Julijana. P. o.: a) udom »Apostolstva sv. Cirila in Metoda«; b) istim kakor 8. dan.

13. Sreda. Sv. Frančišek Solan. P. o. istim kakor 8. dan.

14. Četrtek. Sv. Bonaventura. P. o. istim kakor 8. dan.

16. Sobota. Marija Devica Karmelska. P. o. v karmelskih cerkvah vsem vernikom tolikokrat, kolikorkrat obiščejo cerkev in molijo po namenu sv. očeta. Kjer ni karmelske cerkve, lahko obiščejo cerkev, v kateri je ustanovljena škapulirska bratovščina karmelske Matere božje. Redovnice zadobe iste odpustke, ako obiščejo svojo cerkev. Odpustki se lahko darujejo vernim dušam v vica. Dobiti jih je mogoče od včeraj opoldne pa do danes opolnoči. — P. o.: a) udom škapulirske br. karmelske M. b. danes ali v osmini pod pogoji kakor 2. dan; b) udom br. presv. R. Telesa kakor 7. dan.

19. Torek. Sv. Vincencij Pavelski. V cerkvah in kapelah ustanov sv. Vincencija Pav. vsem vernikom p. o. tolikokrat, kolikorkrat po prejemu sv. zakramentov obiščejo cerkev ali kapelo in molijo po namenu sv. očeta.

21. Četrtek. Bl. Angelina. P. o. istim kakor 8. dan.

22. Petek. Sv. Marija Magdalena. Sv. Lovrenc Brondiški. P. o.: a) udom br. sv. R. Telesa kakor 7. dan; b) udom br. preč. Srca Mar.; c) istim kakor 8. dan.

25. Ponedeljek. Sv. Jakob. P. o. udom družbe sv. Petra Klaverja, ako molijo za razširjenje svete vere in po namenu sv. očeta.

26. Torek. Sv. Ana. P. o.: a) udom škapulirske br. karmelske M. b. kakor 2. dan; b) istim kakor 8. dan.

27. Sreda. Bl. Marija Martinengo. P. o. istim kakor 8. dan.

29. Petek. Sv. Marta. P. o. udom br. sv. R. Telesa kakor 7. dan.

31. Nedelja, zadnja v mesecu. Sv. Ignacij Loj. P. o.: a) vsem, ki vsaj trikrat na teden skupno molijo sv. rožni venec; b) udom br. sv. R. Telesa kakor 7. dan. Dalje v jezuitskih cerkvah vsem vernikom p. o. tolikokrat, kolikorkrat po prejemu sv. zakramentov obiščejo cerkev in molijo po namenu sv. očeta.

Cena »Bogoljuba«:

na umetniškem papirju 30 Din, na navadnem papirju 20 Din; v Avstriji 3 š., v Italiji 8 Lir, v Čehoslovaški 15 Kč, v Franciji 12 fr., v Ameriki — 50 Dol. — Naroča se pri upravi »Bogoljuba« v Ljubljani, Južgoslovska tiskarna.

Vsebina 7. štev. »Bogoljuba«. Razprave: Za slovanski Vzhod. (Dr. Fr. Jaklič.) — Več krvi v Katoliško akcijo. (Anton Zdešar.) — Pridi k nam tvoje kraljestvo! (Anton Oblak.) — Maziljene roke. (Lojze Golobič.) — O sveti daritvi. (Vital Vodusek.) — Očetov glas. — Na Marijinih potih: Pri Mariji. (Za julij.) — J. Langerholz. — Na cilju: Luč z gora. (Weiser-Jagodic.) — Iz življenja Cerkve: Po katol. svetu. — Po domovini. — Po Mariji k Jezusu. — Opazovanja. — Razno: Odmevi duhovnih vaj. — Naše slike, — Dobre knjige. — Odgovori. — Odpustki. — Osem ilustracij v bakrotisku.

presv. Srcu J., sv. Družini, sv. Antonu, sv. Mali Cvetki, sv. Ani in † Slomsku, da se je več zadrževal srečno rešilo. — T. U. se zahv. sv. Tereziji D. J. za zdravje. — Fr. N. se zahv. Devici Mariji za dobljeno zdravje po dolgi letih hiranja. — M. D. (Grajska vas) se zahvaljuje sv. Tereziji D. J. in sv. Roku za zdravje. (10 Din za B.)

Ure, zlatnina, optični predmeti
L. VILHAR
urar
LJUBLJANA
Sv. Petra cesta 36

**SALDA-KONTE
ŠTRACE - JOURNALE
ŠOLSKE ZVEZKE - MAPE
ODJEMALNE KNJIŽICE
RISALNE BLOKE
ITD.**

NUDI PO IZREDNO UGODNIH CENAH

KNJIGOVEZNICA

JUGOSLOVANSKE TISKARNE

V LJUBLJANI

KOPITARJEVA ULICA 6/II.

10. JULIJA.

Možje bojovníki! Beremo malone vsak dan, kako po drugih državah bojovníki še vedno oblastno prirejajo pohode, se zbirajo v paradnih oblekah, korakajo z glasnim šumom po velemestih itd. Mi smo za tako stvar preresni, preizkušeni. Samo enkrat na leto usmerjamo svoje trudapolne, a še vedno možate korake k Vrelcu moči in tolažbe na Brezje. Tovariši! Zove vas Marija k sebi 10. julija, da molite za padle in sebi izprosate milostipoln odhod k zadnjemu raportu Gospoda nebesnih čet.

Tovariši, agitirajte za naš 10. julij — po-vejte vsem, da imajo vsi brez razlike: možje, žene in otroci polovično vožnjo do Otoč ali Radovljice, ki velja od 9. do 15. julija. Potrdila (izkaznice) dobite pa na Brezjah pri odboru Zveze, ki bo posloval pred gostilno Finžgar. Tovariši! K Mariji v težkih, grenkih časih!

Odbor.

Prava uteha za živčno obolele

je moje pravkar izšlo pojasnilo! V njem se pojasnjuje večletna izkušnja o razlogih, postanku in zdravljenju živčno obolenih. Ta evangelij zdravja pošiljamo vsakomur, ki ga bo pismeno zahteval od spodaj navedenega naslova. — Na tisoče zahval dokazuje nepobitni uspeh neumornega in vestnega raziskavanja v blagor trpečega človeštva. Oni, ki

pripadajo veliki četi živčno bolnih,

in vsi oni, ki trpe na raztresenosti, tugi, oslavljenju spomina, nervoznih bolečinah v glavi, napadih jeze, želodčnih motnjah, preveliki občutljivosti, trganju v členkih, splošni ali delni oslabiljenosti in nešteti drugih pojavih bolezni,

morajo zahtevati mojo knjižico utehe!

Oni, ki jo bodo pazljivo prečitati, bodo prišli do radostnega spoznanja, da obstoja enostavna in edina pot do ozdravljenja in življenske radosti.

Ne odlašajte in pišite še danes!

Ernest Pasternack, Berlin SO

Michaelkirchplatz Nr. 13., Abt. 89.

SCHICHTOV

RADION

pere sam

in preprosto
kakor A-B-C

A RAZTOPI

Radion v mrzli
vodi

B KUHAJ

v raztopini perilo
20-30 minut

C IZPIRAJ

perilo najprej v gorki,
potem v mrzli vodi

in
hitrejše

in -
belejše